

POSTAL REGD.NO.PRAKASAM/16/2021-2023

REGD.NO. 37926/83

ESTABLISHED : 1983

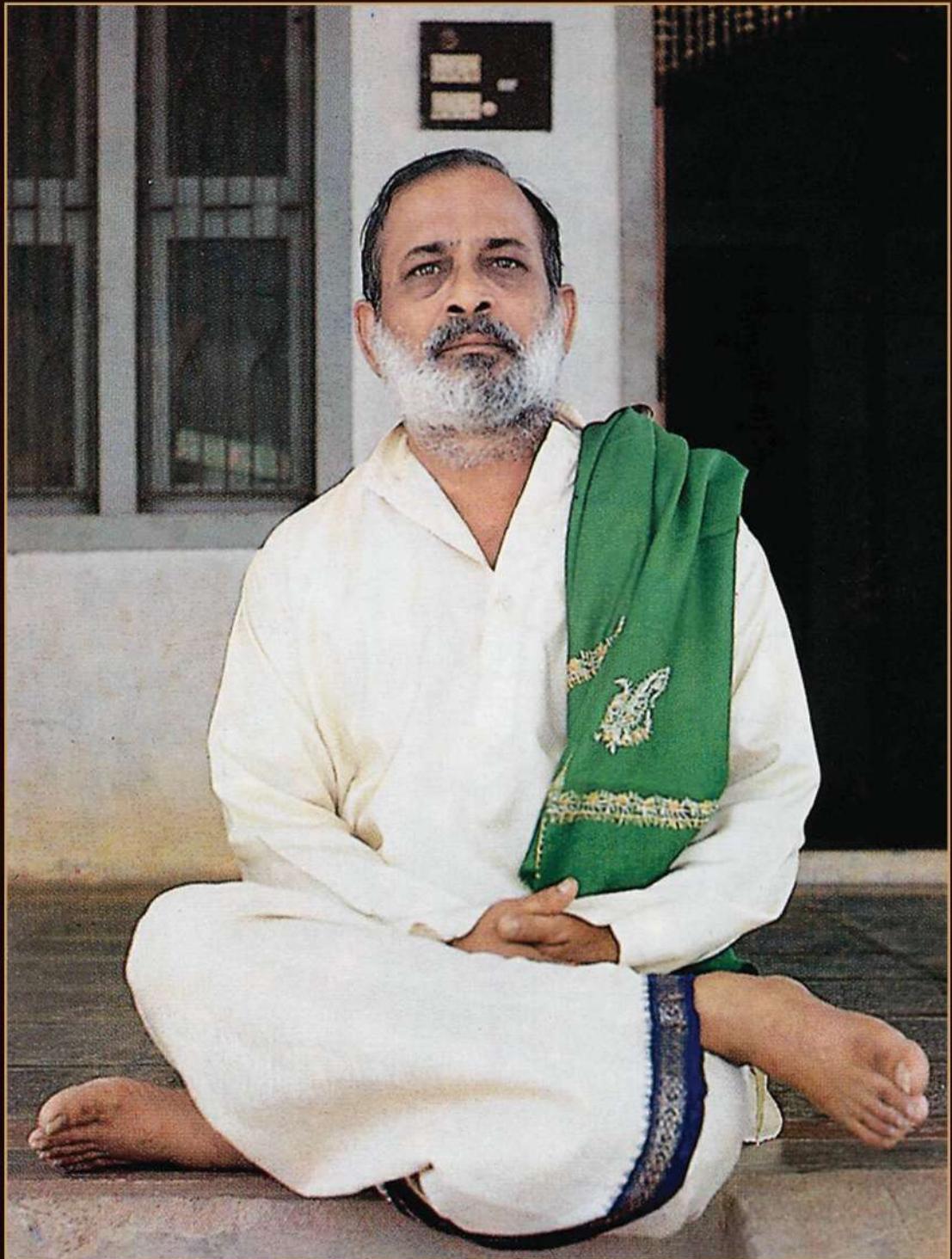
ఫిబ్రవరి 2022

వెల - ₹ 10.00

సంయుభాబా

ఆధ్యాత్మిక వైజ్ఞానిక మాహపత్రిక

సంపుటి: 39 సంచిక: 10

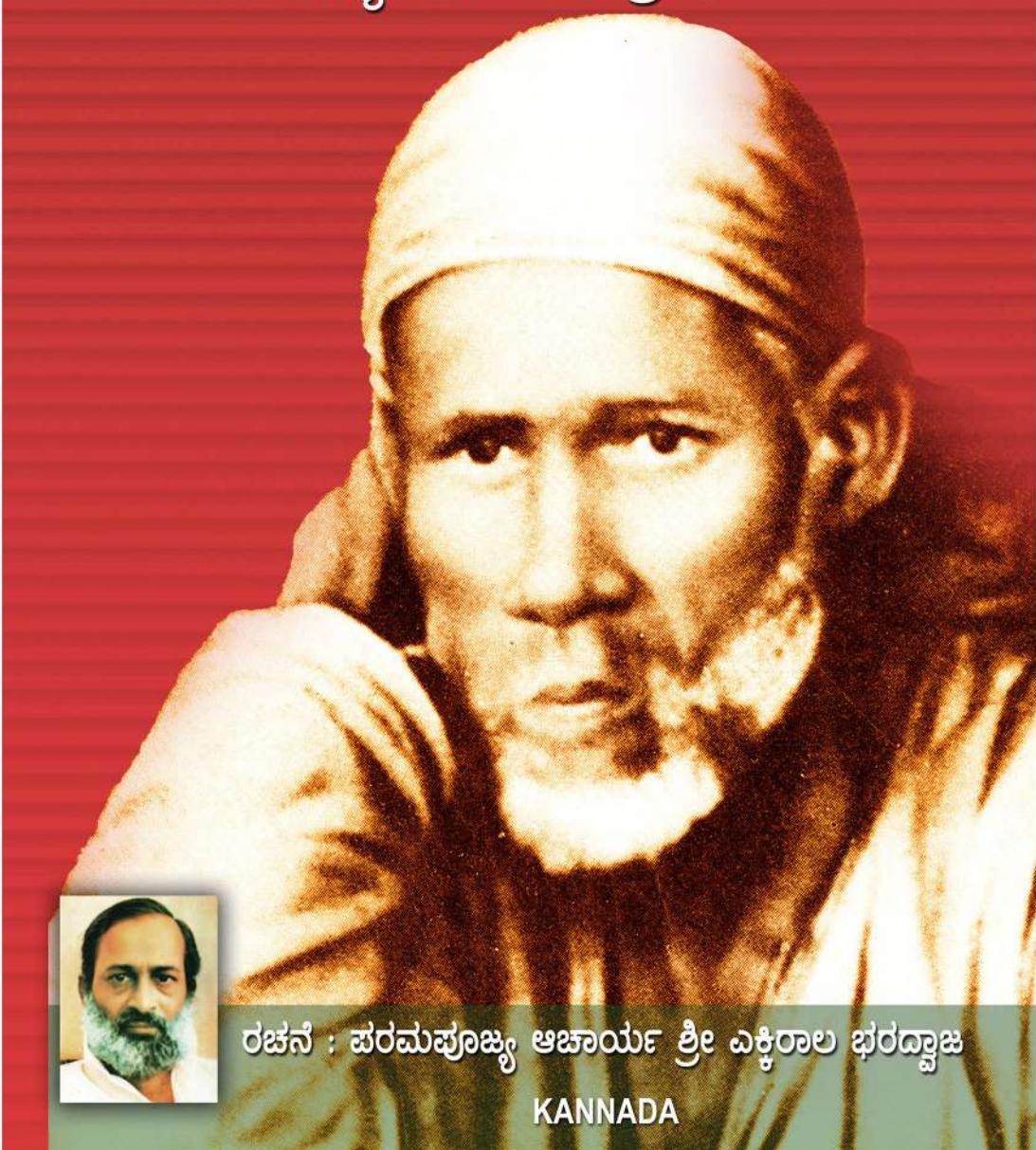

సద్గురు శ్రీ భగవాన్ మహారాజ్ బ్రహ్మానుభూతి పర్వానం (9-2-2022)

సందర్భంగా అందలకీ గురుదేవుల ఆశీస్తులు లభించాలని ప్రార్థన!

ಶ್ರೀ ಸಾಯಿ ಅಲಾಸ್ಕರ್

ಶ್ರೀ ಶಿರದಿ ಸಾಯಿಬಾಬಾರ ಜೀವನ ಚರಿತ್ರೆ
ನಿತ್ಯ ಪಾರಾಯಣ ಗ್ರಂಥ

ರಚನೆ : ಪರಮಪೂಜ್ಯ ಆಜಾಯ್ ಶ್ರೀ ಎಕ್ಕಿರಾಲ ಭರದ್ವಾಜ

KANNADA

నీయుఖా నిర్దేశించి వెళ్లన ఆ

రోజు

పూజ్య ఆచార్య శ్రీ ఎక్షిరాల భరద్వాజ

శ్రీ సాయి ప్రత్యక్షంగా దల్చించిన వారిలో ఉత్తమ సంస్కరపంతులైన కొబ్బిమంచి మాత్రమే వారి బిష్టుత్వాన్ని గుర్తించారు. మహాల్సాపతి, అప్పుకోతే, కాశీరాం పింపిలు గూడ ఆయనను మొదటనుండే సేవించారు. కాని అందుకు కారణం ఆ రామానికి ఏ సాధువులు, ఫకీర్లు వచ్చినా వారిని సేవించే అలవాటు ఆ ముగ్గులికి వున్నటి. తుకారాము, నామదేవు, జ్ఞానదేవుడు మొనాన వారి రచనల ద్వారా మహారాష్ట్ర దేశమంతటా సాధువులందరినీ కులమత భేదాలు, పుట్టు పూర్వోత్తరాలు పట్టించుకొనుకుండా సేవించడం ముమ్ముక్కువులకెంతో మంచిదన్న భావం ప్రచారమైంది. నదుల విషయంలోను, మహాత్ముల విషయంలోను వారి పుట్టుపూర్వోత్తరాల గురించి విచారణ తగదన్న ఆరోగ్యకీ గూడ ఆ దేశంలో లోక విచిత్రమైంది. అందువల్లనే యాముగ్గురు భక్తులూ సాయి శిలిడీ చేరకముందు జ్ఞానకీదాసును, దేవీదాసును గూడ సేవించారు. జ్ఞానకీదాసును గురువుగా భావించాడు కాశీరాం పింపి. ఉత్తర భారతదేశంలో వలనే మహారాష్ట్రంలో గూడ నాథసంప్రదాయం ఎంతగానో వ్యాపించింది. నాథ యోగులకు పొందు-ముస్లిం అనే మత భేదం గూడా లేదు. దాని ప్రభావంవల్లనే అవటి

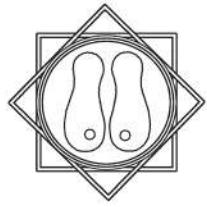
ప్రజలకు ముస్లిం మహాత్ములనుగూడ ఆరాధించే విశాల దృష్టి వున్నది. అందువల్లనే యా ముగ్గురూ సాయి ముస్లిం అన్న భావంతోగూడ ఆయనకు దూరంగా లేదు. కాకుంటే ప్రజలలో ముమ్ముక్కువులప్పుడూ కొబ్బిమందే ఉంటారు. కనుకనే హృదయపూర్వకంగా సాధువులను సేవించేవారెప్పుడూ కొబ్బి సంఘులోనే వుంటారు. అట్టివారే మొదటి నుండీ సాయిని సేవించిన మహాల్సాపతి ప్రభుతులు. అయితే శిలిడీ రామస్తులలో మొదట జ్ఞానకీదాసు, దేవీదాసు మరియు గంగగిర్భిబువాలను ఆదలించేవారే ఎక్కువమంచి వుండేవారు. సాయివద్దకు యా ముగ్గురు మాత్రమే వెడుతుండేవారు. చాంద్రపాటిల్ తాను చూచిన సాయిలీల గురించి చెప్పినందువలన, మరియు ఆయన ముస్లిమన్న భావంతో మాత్రమే కొబ్బిమంచి ముస్లింలుగూడ ఆయనను ఆదలించేవారు. కాని ఆ మతంలో మహాత్ములను సేవించే సంప్రదాయం అంతబలంగా లేదు. గనుకనే యానాటికీ ముస్లిం మహాత్ములను సేవించేవారు ఆ మతంలో స్వాల్ప సంఘులో వుంటారు. స్థానిక పొందువులలో గూడ సాయిని సేవించేవారు కొబ్బిమందే వుండడానికి మరొక కారణమున్నది. ఆయన ప్రవర్తన, మాటలు, చేప్పలు వింతగా

వుండేవి. అప్పుడప్పుడూ నిష్టారణంగా కోపించడం, తమలో తాము గొఱుక్కుంటూ చిత్రమైన భంగిమలు చేస్తూండడం, ఎదుట ఎవరూ లేకున్న తిడుతూండడం వలన అందరూ ఆయన పిచ్చివాడనుకునేవారు. ఆయనను గంగగిర్భిబువా, ఆనందసాధ్ మహారాజ్ పంచి మహాత్ములు ప్రశంసించినా, మశీదులో ఆయన నీటితో బీపాలు వెలిగించినా గూడ ఎక్కువమంచి రామస్తులు ఆయనకు దూరంగా వుండేవారు. దానికి గల కారణం - ఆయన కొన్ని అతీత శక్తులు సాభించినప్పటికీ ఆయన పిచ్చివాడనుకునేవారు. ఆయన కీర్తి వ్యాపించి ఆయననెందరించే దల్చిస్తున్న కాలంలో గూడా నార్గేవంటి భక్తులకు యిట్టి సంశయం తలెత్తుతూనే వుండేది. తరువాత కాలంలో సాయిని సన్నిహితంగా గమనించిన వారికి వాస్తవం అర్థం కాసాగించి. ప్రజల హృదయాలలోని భావాలు సాయికి తశ్శణమే తెలుస్తుండేవి. అన్ని జీవుల హృదయాలలోను వుండే యార్థాద్వేషాది మలినభావాలు ఆయననెంతగానో బాధిస్తుండేవి. నిష్టారణంగా ప్రకటమైనట్లు కన్చించే వారి కోపానికీ, తిట్టకూ కారణముదేనని భక్తులు గుర్తించసాగారు. ఆ ప్రాంతంలో

సాయిబాద్వార

ఆధ్యాత్మిక వైజ్ఞానిక మాసపత్రిక

OFFICIAL ORGAN OF SRI MANGA BHARADWAJA TRUST

సంపుటి:39

ఫిబ్రవరి-2022

సంచిక:10

పరమపూజ్య ఆచార్య శ్రీ ఎక్కిరాల భరద్వాజగాలచే స్థాపించబడిన వ్యక్తిక పత్రిక,
మన 'సాయిబాబా'

విషయ సూచిక

01.	సాయిబాబా శిలిడ్ విడిచి వెళ్లిన ఆ రోజు...	పూజ్య ఆచార్య శ్రీ ఎక్కిరాల భరద్వాజ 03
02.	"ఈ సాయ్మ మాధవునికింక లెక్కలోనిదా"	(నేకరణ) ఒక రాజమంత్రి పాతకుడు 06
03.	పీపుల్చు	పూజ్య ఆచార్య శ్రీ ఎక్కిరాల భరద్వాజ 07
04.	మానవత్వమో?..... దైవత్వమో?	పూజ్య గురుపత్ని శ్రీ అలివేలు మంగమ్మ 08
05.	సిద్ధయ్య	శ్రీమతి శ్రీదేవి 11
06.	వార్తాలాపము	శ్రీమతి అడిదం వేదవతి 13
07.	మాతృదేవి స్వతులు	శ్రీ అడిదం శ్రీకాంత్ 16
08.	ప్రేమ స్వరూపుడు	శ్రీ కె. ఎస్.ప్రసాద్ 19
09.	అబ్బలూ జాన్	పూజ్య ఆచార్య శ్రీ ఎక్కిరాల భరద్వాజ 23
10.	ద్వారకామాయి అనుభవమండపము	శ్రీ ఎ. రాంబాబు 25
11.	ఆచార్యుని అద్భుత లీలలు	శ్రీమతి ముసీలా 26

చిరునామా

Sri Manga Bharadwaja Trust,
Bhakta Nivas, 12-1-170/46P, Hanuman Nagar,
Jaipuri Colony, Nagole, Hyderabad - 500068
Phone No. +91 - 74160 41550

www.saibharadwaja.org
www.saimasterforums.org

చీఫ్ ఎడిటర్: డా॥ అర్.ఎస్. శశిధర్, పిపోచ. డి

చంద్ర వివరములు

విడి ప్రతి	:	రూ. 10-00
సంవత్సర చంద్ర	:	రూ. 100-00

సాయిబాబో పత్రికలో వెలువడే వ్యోమాలకు, ఉభప్రాయోలకు ఉయ్యా రచయితలే బోధ్యాలు.

పీగు మొ॥న అంటు వ్యాధులు చెలరేగబోయే ముందు గూడ ఆయనలో అట్టి ఆవేశం ప్రకటమౌతుండని వారు గమనించారు.

భక్తులు అభికసంబులో ఆయనను చేలి సేవించనారంబంచాక గూడ తమ కోపానికి కారణమేమో అడిగిన భక్తులకు సాయి చెప్పేవారు. ఒక్కిక్కప్పుడు ఆయన ఆగ్రహించి ఆ రామం విడిచి వెళ్లిపోవడానికి సిద్ధమయ్యేవారు. అందుకు కారణమడిగిన మహాల్సాపతి మొ॥న వాలతో, “నూనె వ్యాపారస్థులు, పర్మకులు నన్నెంతో బాధించారు. నేనిక్కడ వుండను; ఎక్కడికైనా వెళ్లిపోతాను” అని బయలుదేరేవారు గూడా. అప్పుడు ఆ సన్నిహిత భక్తులు పసిపిల్లలకు బుజ్జగించి నచ్చజెప్పినట్లు నచ్చజెప్పి ఆయనను ఘూరుకోబెట్టేవారు. ఒక్కిక్కప్పుడు అలాంటి భక్తులెవరూ దగ్గర లేనప్పుడు ఆయన శిలిడీ వెళ్లిపోవడానికి బయలుదేరేవారు. తరువాత ఆ సంగతి తెలిసి, యి సన్నిహిత భక్తులాయన వెంటపడి మళ్ళీ వెనుకకు తీసుకొచ్చేవారు. ఇందుకొక పుదాపారణ :

ఒకరోజు అకస్మాత్తుగా సాయి శిలిడీలో కన్చించలేదు. ఆ విషయం వెంటనే పరుగునపోయి ఒకరు మహాల్సాపతితో చెప్పారు. ఆ సమయంలో అతడు ఖండించా ఆలయంలో పూజ చేస్తున్నాడు. వెంటనే వచ్చి అతడు రామంలో విచారించగా సాయి రూయి రామం వైపుగా వెళ్లిరని వారు చెప్పారు. ఆయన తీవ్రమైన కోపావేశంలో వున్నారని, వారాయనను పల్గులించినప్పుడు ఆయన శిలిడీ రామస్థులను తిట్టిపోసి తిలిగి ఆ రామానికి తాము రాబోమని చెప్పారని అన్నారు. మహాల్సాపతి హృదయంలో ఆ వార్త వినగానే ఆశాజీయైతి పాడసూపించి. అతడు తిలిగి వెంటనే యిల్లుచేలి, తాను రూయి రామంలో సాయి చెంతకు వెడుతున్నానని, ఆయన తిలిగి రాకుంటే తానుగూడ తిలిగి రాబోనని తన భార్యకు చెప్పి దృఢనిశ్చయంతో రూయికి బయలుదేరాడు. నాటివరకు శిలిడీకి పట్టిన మహాద్వార్యం ఆ రామాన్ని విడిచి పెట్టిందేమోనని భయపడ్డాడు. అయితేనేమి, తాను మాత్రం ఆ మహాత్ముని సేవ - సాన్నిధ్యాలు ఎట్టి పరిస్థితిలోను వదులుకోదలశలేదు.

అతడు రూయి చేరే సలికి ఆ రామ ప్రవేశంలోనే వున్న మారుతి ఆలయం ముందు సాయి ఒక చెట్టు క్రింద కూర్చోని కనిపించారు. ఆయన మహాల్సాపతిని చూస్తూనే ఉర్రులై, అతనిని మలయు ఆ రామస్థులను తిట్టి అతనిని తమ చెంతకు రావద్దనీ, వెంటనే మహాల్సాపతి సీమ్మావ్ వైపుకు కొచ్చిదూరం వెళ్లి, ఆ రోడ్డుమీద ఎదురైన వాలని విచారించాడు. కాని సాయి ఆ రామానికి రాలేదని వారు చెప్పారు. మహాల్సాపతి హతాశుడయ్యాడు. తనకు ప్రాణ సమానుడై ఆ మహాత్ముడు శాశ్వతంగా తనకు దక్కుకుండా పోయారేమోనని భయపడ్డాడు. సీమ్మగావ్ వెళ్లే రోడ్డు మీద నుంచి తూర్పుగా రూయి రామానికి వెళ్లే డొంకన కొంతదూరం నడచి, అక్కడాక పాలంలో ఏని చేసుకుంటున్న వాలని విచారించగా సాయి రూయి రామం వైపుగా వెళ్లిరని వారు చెప్పారు. ఆయన తీవ్రమైన కోపావేశంలో వున్నారని, వారాయనను పల్గులించినప్పుడు ఆయన శిలిడీ రామస్థులను తిట్టిపోసి తిలిగి ఆ రామానికి తాము రాబోమని చెప్పారని అన్నారు. మహాల్సాపతి హృదయంలో ఆ వార్త వినగానే ఆశాజీయైతి పాడసూపించి. అతడు తిలిగి వెంటనే యిల్లుచేలి, తాను రూయి రామంలో సాయి చెంతకు వెడుతున్నానని, ఆయన తిలిగి రాకుంటే తానుగూడ తిలిగి రాబోనని తన భార్యకు చెప్పి దృఢనిశ్చయంతో రూయికి బయలుదేరాడు. నాటివరకు శిలిడీకి పట్టిన మహాద్వార్యం ఆ రామాన్ని విడిచి పెట్టిందేమోనని భయపడ్డాడు. అయితేనేమి, తాను మాత్రం ఆ మహాత్ముని సేవ - సాన్నిధ్యాలు ఎట్టి పరిస్థితిలోను వదులుకోదలశలేదు.

అతడు రూయి చేరే సలికి ఆ రామ ప్రవేశంలోనే వున్న మారుతి ఆలయం ముందు సాయి ఒక చెట్టు క్రింద కూర్చోని కనిపించారు. ఆయన మహాల్సాపతిని చూస్తూనే ఉర్రులై, అతనిని మలయు ఆ రామస్థులను తిట్టి అతనిని తమ చెంతకు రావద్దనీ, వెంటనే మహాల్సాపతి సీమ్మావ్ వైపుకు కొచ్చిదూరం వెళ్లి, ఆ రోడ్డుమీద ఎదురైన వాలని విచారించాడు. కాని సాయి ఆ రామానికి రాలేదని వారు చెప్పారు. మహాల్సాపతి హతాశుడయ్యాడు. తనకు ప్రాణ సమానుడై ఆ మహాత్ముడు శాశ్వతంగా తనకు దక్కుకుండా పోయారేమోనని భయపడ్డాడు. సీమ్మగావ్ వెళ్లే రోడ్డు మీద నుంచి తూర్పుగా రూయి రామానికి వెళ్లే డొంకన కొంతదూరం నడచి, అక్కడాక పాలంలో ఏని చేసుకుంటున్న వాలని విచారించగా సాయి రూయి రామం వైపుగా వెళ్లిరని వారు చెప్పారు. ఆయన తీవ్రమైన కోపావేశంలో వున్నారని, వారాయనను పల్గులించినప్పుడు ఆయన శిలిడీ రామస్థులను తిట్టిపోసి తిలిగి ఆ రామానికి తాము రాబోమని చెప్పారని అన్నారు. మహాల్సాపతి హృదయం తిట్టిందే రామస్థులను మాత్రం తిట్టి, “నేనిక ఆ రామానికి రాను. నేను ఫకీరును. మేమెక్కడికైనా ఎప్పుడైనా వెళ్లివచ్చు. నీవు సంసారిచి ఇల్లు విడిచి యిల్లా మావెంట రాగూడడు. సీవు తిలిగి యింటికి పాశి” అని పట్టించాడు. ఆ మాట యింటీలో వారికి గూడ చెప్పి వచ్చేశాను!” అన్నాడు మహాల్సాపతి. అతని పట్టిదల మాచి సాయి రాశ్చ రువ్వడం మానివేశారు గాని అతనినెంతకూ తమ పాదాలంటనివ్వాలేదు. క్రమంగా అతనిని తిట్టిడం మాని శిలిడీ రామస్థులను మాత్రం తిట్టి, “నేనిక ఆ రామానికి రాను. నేను ఫకీరును. మేమెక్కడికైనా ఎప్పుడైనా వెళ్లివచ్చు. నీవు సంసారిచి ఇల్లు విడిచి యిల్లా మావెంట రాగూడడు. సీవు తిలిగి యింటికి పాశి” అని పదే పదే చెప్పారు. వారి కంఠంలో తొణికిసలాడిన నిశ్శయం చూచి మహాల్సాపతి ఆశ్వర్యచకితుడయ్యాడు. చివరకు ఆయన తనతోగూడా శిలిడీ వస్తేగానీ అన్నం, సీళ్ళ ముట్టునని చెప్పి ఆయన చెంతనే కూర్చున్నాడు. ఆయన మళ్ళీ అతనిని తిట్టిపోతారు; మందలించారు; హితం చెప్పారు. కనీసం రామంలోకి వెళ్లి భోజనమైనా చేయమని బ్రతిమాలారు. సాయంత్రం పరకూ యిద్దలిమధ్య యిదే నాటకం నడిచించి. చివరికి భక్తుని మాటే నెగ్గించి, ఆ యిద్దరూ తిలిగి శిలిడీ చేరారు. మనందలకీ సాయి తిలిగి లభించారు. శిలిడీ దర్శనం అందుకే లభిస్తోంది. •

తిలిగి యింటికి పాశుని కేకలు వేశారు. అతడు నడక వేగం తగ్గించి నెమ్మటిగా ఆయనను సమీపించాలని యత్స్నాంటే సాయి అతనిపై రాశ్చ విసిరారు. చివరకతడు, “నేను మీ భగత్తను. మీరు నన్ను చంపినా సరే మీ సన్నిభి విడిచి పెట్టును. శిలిడీలో మిమ్మల్ని బాధించిన వాలని నేను దండిస్తాను. మీకు శిలిడి రావడం యిష్టం లేకపోతే నేను గూడ మీతో పాటు యిక్కడే వుండిపోతానుగానీ మిమ్మల్ని విడిచిమాత్రం వెళ్లిపోను. ఆ మాట యింటీలో వారికి గూడ చెప్పి వచ్చేశాను!”

అన్నాడు మహాల్సాపతి. అతని పట్టిదల మాచి సాయి రాశ్చ రువ్వడం మానివేశారు గాని అతనినెంతకూ తమ పాదాలంటనివ్వాలేదు. క్రమంగా అతనిని తిట్టిడం మాని శిలిడీ రామస్థులను మాత్రం తిట్టి, “నేనిక ఆ రామానికి రాను. నేను ఫకీరును. మేమెక్కడికైనా ఎప్పుడైనా వెళ్లివచ్చు. నీవు సంసారిచి ఇల్లు విడిచి యిల్లా మావెంట రాగూడడు. సీవు తిలిగి యింటికి పాశి” అని పదే పదే చెప్పారు. వారి కంఠంలో తొణికిసలాడిన నిశ్శయం చూచి మహాల్సాపతి ఆశ్వర్యచకితుడయ్యాడు. చివరకు ఆయన తనతోగూడా శిలిడీ వస్తేగానీ అన్నం, సీళ్ళ ముట్టునని చెప్పి ఆయన చెంతనే కూర్చున్నాడు.

ఆయన మళ్ళీ అతనిని తిట్టిపోతారు; మందలించారు; హితం చెప్పారు. కనీసం రామంలోకి వెళ్లి భోజనమైనా చేయమని బ్రతిమాలారు. సాయంత్రం పరకూ యిద్దలిమధ్య యిదే నాటకం నడిచించి. చివరికి భక్తుని మాటే నెగ్గించి, ఆ యిద్దరూ తిలిగి శిలిడీ చేరారు. మనందలకీ సాయి తిలిగి లభించారు. శిలిడీ దర్శనం అందుకే లభిస్తోంది. •

ఏ రంగ నోమ్ము మాధ్వ వృగ్నికాక లిక్కల్చేసిదా ?

(సెకరణ) ఒక రాజమండ్రి పాతకుడు

నొయి భౌతిక దేహముతో యుండగా బోంబాయి, పైదరాబాదుల నుండి ఎందరో తెలుగువారు సాయిని దళించి, సేవించి యుంటారు. కాని వివరములు మనకు తెలియదు. బోంబాయిలో స్థిరపడిన ఒక ఆంధ్రని గూర్చి సాయి చరిత్రలో కనిపిస్తుంది. ఈయన మాధవభట్టునే పురోహితుడు, సంపన్ముడు. కలవాల ఇండ్లలో జపధ్యానములు, పూజలు, రుద్రాభిషేకము మొటాని చేసేవాడు. అటువంటి గృహములలో సాయి భక్తుడైన మోరేశ్వర్ విశ్వనాథ ప్రధాన్ ఇల్లు ఒకటి. 1912 సం|| ప్రాంతములో 4సం||ల వయస్సుగల ప్రధాన్ కుమారుడు “బాబు” కు ఎంతో జబ్బు చేసింది. ఈ భట్టుగారు పూజలు, జపాలు, రుద్రాభిషేకములు వరైరా ఎన్నో చేశాడు. ఏమీ ఘలితము కలుగలేదు. ఇంక ఖచ్చితంగా ఇది ప్రధాన్ ఒక ముస్లిము సాధువును

ఆరాధించటం వలన హిందూ దేవునికి (శివునికి) కలిగిన కోపము ఘలితమేననుకొన్నాడు. పైకి ఆ సంగతి ఎవరితోనూ అనేద్దర్యములేదు. తానలూ అన్నానని ప్రధాన్ కు తెలిస్తే ఇంకేమైనా ఉండా? సాక్షాత్తు సరుణబ్రహ్మమే అని నమ్మిన సాయి తన కుమారుని జబ్బుకు కారణమంటే సహిస్తాడా? ఆయన భార్య సంగతి ఇంక చెప్పునక్కరలేదు, మహో భక్తురాలేగాని కోపము ఎక్కువ. ఒకటంటే పటి సమాధానాలు చెబుతుంది. ఇద్దరూ కలిసి “మాధవభట్టుగారూ! మాకు మీ పూజలు వద్దు. మీరు వద్దు మా యింటి గడప ఇంక తొక్కవద్దు మీకొక నమస్కారం” అంటారు. ఆ కుటుంబముతో ఉన్న అనుబంధము తెగిపోతుంది. ఒక వంక బాబుకు జ్యోతిం తగ్గటం లేదు. ఇదంతా ఏమిటో అగమ్యగోచరంగా వుంది. అదే ఆలోచిస్తూ నిద్రపోయాడు. స్వప్నములో బాబా ఆ యింటి మెట్లపై

కూర్చోని చేతితో సటకా ఊపుతూ “నేనెవరను కొంటున్నావో, జాగ్రత్త! నేనే ఈ యింటికి యజమానిని, ఈ జడ్డ నా వరపుసాదము, సీవేమి బాగుచేయగలవు?” అన్నారు. భట్టు కంగారు పడుతూ నిద్రలేచాడు. కాని ఎవరితో చెప్పుకొంటాడు? ఇంక ఒక్కటే మార్గాంతరము తోచింది. ఉదయమే గోడకున్న సాయిపటం ముందు నిలబడి యిలా ప్రార్థించాడు: “సాయి! నాకు వచ్చిన స్వప్నం నిజమైతే సాయంత్రానికి బాబుకు జ్యోతిం తగ్గిపోవాలి. ఆ మాట డాక్టరు చెప్పాలి; జడ్డ ఆడుకోవాలి. అప్పుడే మీరు దత్తమూర్తి అని నమ్ముతాను; అంతేకాదు 15 రోజులలో మీ దర్శనము చేసుకుంటాను. ఉత్త చేతులతో అనుకొంటారేమో, గట్టి చేతులతోనే. మీకు ₹108/- దక్కిం సమిగ్యంచుకొంటాను”. అంతే! ఒక గంటలో బాబుకు జ్యోతిం ఖిగతా 22వ పేజీలో

పురివ్యవహారము

పూజ్య ఆచార్య శ్రీ ఎక్కిరాల భరద్వాజ

ప్రశ్న :- అందరి జ్ఞానేంద్రియాలు ఒకే నిర్మాణం కలిగియున్నప్పుడు వాటిచేత ప్రభావితమయ్యే మనస్సుల తత్వాలు ఎందుకు భిన్నంగా వుంటాయి?

- సి. హెచ్ లక్ష్మీనారాయణ, సంగారెడ్డి

జవాబు:- సృష్టి, ప్రక్రియం అనువి ఆద్యంతాలు లేకుండా తిలగి తిలగి జిరుగుతుంటాయని, ప్రక్రియానికి ముందున్న జీవులన్నీ వాటి కర్మఫలాలను, సంస్కారాలను అనుసరించి తర్వాత సృష్టిలో ఆయా గుణాలు కల్గిన జీవులుగా, వాటి కర్మఫలాలను ప్రసాదించ సమర్థవైన పరిస్థితులలో, యోనులలో జన్మిస్తాయని, అక్కడ నుండి మరలా ‘జననము - కర్మ - కర్మఫలము - సంస్కారము - మరణము - జన్మ’ అనే గొలుసు ఎల్లకాలం కొనసాగుతుందని బుఘులు చెప్పారు.

సంస్కార, గుణబేదాల ననుసరించి సత్కార రజస్తుమో ప్రధానమైనవిగా జీవులను విభజించవచ్చు. అవి చేసిన మానసిక (భావాలు) వాచక (సత్యాసత్య, వ్యాధి, దుష్ట భాషణలు), కాయక (ధర్మబద్ధంగా

ఆర్థించబడిన శుద్ధమైన ఆహారాన్ని మాత్రమే భగవంతునికి, ఆయన రూపాలుగా తలచి సాటి జీవులకూ పెట్టడముగాని, లేక తథిరుద్ధమైన జీవనంగాని) కర్మలనుబట్టి జీవులలో ఆయా గుణాలు మరింత బలీయమవుతాయి. ఇవే సంస్కారాలు, వాసనలు. వీటి సమిష్టి రూపమే మనస్సు కనుక వ్యక్తికి వ్యక్తికి భిన్నంగా వుంటుంది.

మానవస్థాయిలోనే ఇలాంటి భేదముంటుంది. కారణం తక్కిన తిర్యగ్గాజుతులలో లేని యోచన, అవగాహనాశక్తులు మనిషి కుంటాయి. జంతువులలో అని తాత్కాలికమైన జీవితావసరాలకు పరిమితమై మాత్రమే పనిచేస్తాయి. మనిషిలోని యోచనలలో చాలా స్వల్పభాగం మాత్రమే జీవితావసరాల గురించి వుంటాయి. వ్యక్తుల, వస్తువుల గురించిన

అభిప్రాయాలు, భూత భవిష్యత్తులను గురించిన ఆశలు, భయాలు, జీవితపు విలువలపట్ల విభిన్న దృక్పథాలు, వాటివలన కలిగిన భేదాజ్ఞాయాలు, వాటిన్నింటిపట్ల మమకార దేహ అనూయాదులు వుంటాయి. ఉదాహరణకు మత, జాతి, వర్గ, భాష, ప్రాంతీయ భావాలు, ఉచ్చసేచాలు మొదలైనవేనీ ఉంటాయి.

వీటిన్నింటికి మూలం యోచనే. అవగాహన పెలిగినకొండి యోచన నిర్ద్ధమై, మంచిని గుర్తించి, ప్రేమించి, ఆచరించి, వృద్ధి చెంబించుకునే సామర్థ్యము మనిషికున్నది. అయితే అంతా కర్మఫలాన్ననునుసరించే జిలగితే యిక మార్పుకునే స్వేచ్ఛ ఎక్కడి అన్న ప్రశ్న రావచ్చి. మన అవగాహన పెలిగితే కర్మఫలంగా జిలగి తీరపలసిన సంఘటనపట్ల, మిగతా 28వ పేజీలో

(ఫిబ్రవరి 2011 సాయిబాబా మాసపత్రిక నుండి)

మగానవత్యమా? ద్రవత్యమా?

పూజ్య గురుపత్రి శ్రీ అలివేలు మంగమ్

మా నవ మానవత్వం దైవత్వం గొప్పదా? అనే ప్రశ్న ఎప్పుడూ వుంటూనే వుంటుంది. కొంతమంచి మానవత్వమే గొప్పదంటే, కొంతమంచి దైవత్వమే గొప్పదని వాచించుకుంటూరు. ఇంతకూ ఏది గొప్పది? అనే విషయంలో ఎవరి ఆభిప్రాయాలు వారికుండడం సహజమే. కాసీతులు మానవత్వమంటే ఏమిటి? దైవత్వమంటే ఏమిటి? అనే విషయం గూర్చి పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు ఏమి చెప్పారు?

పరిపూర్ణమానవత్వమే దైవత్వమని పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు చేపేవారు. పరిపూర్ణ మానవత్వమంటే?..... మనిషి మనిషిగా బ్రతకడం. అదేం మాట? మనిషి మనిషిగా బ్రతకక జంతువుగా బ్రతకుతున్నాడా ఏమిటి? అనలు జంతువుగా ఎలా బ్రతకుతాడు? అనే సందేహం కొందలికి రావచ్చు. కాసీ ఈనాడు చాలామంచి మనుషులు మనుషులుగా బ్రతకడం లేదనడంలో సందేహం లేదు. కారణం ‘మనుషు’

రూపేణ మృగాః చరంతి” అని భర్తపాల చెప్పివున్నాడు. అంటే రూపం మనిషిదే కావచ్చ గాని గుణాలు జంతువులనే అని అర్థం. కాసీ ఆలోచిస్తే ఇప్పటి కొందరు మనుషులకంటే జంతువులే మేలేమోనని అనిపించక తప్పదు. ఉదాహరణకు కుక్కకు వున్న విశ్వాసం కొంతమంచి మనుషులకు వుండు. అలాగే మరికొన్ని జంతువులకున్న సద్గుణాలు కొంతమంచి మనుషులలో లేకపోవచ్చు. అలాగే కొన్ని జంతువులకున్న దుర్గుణాలు కొందలిలో కనిపిస్తాయి. అందుకే మన పెద్దవాళ్ళంటుంటారు, “పీడికి మేలు చేయడం పొముకు పొలు పోసినట్లయింది” అని. అంటే “పొము తనకు ఆహారం పెట్టినపాడినే కాటువేసినట్లు, మనుషులు మేలు చేసినవారికి కీడు తలపెడతారు” అని. ఇలాగే ఎన్నో జంతువుల లక్షణాలు కొంతమంచి మనుషులలో కనిపిస్తుంటాయి. అంటే మనిషి రూపంలో మృగాలు సంచరిస్తున్నట్లే కదా!

అలాగే ‘తిన్న ఇంటి వాసాలు లెక్కపెట్టేవాడు’ అని, ‘ఏరు దాటగానే తెప్పను తగలేసిన వాడనీ’, ‘చెప్పుతినెడి కుక్క’, ‘పులితోలు కప్పుకున్న నక్క’ అని, ‘కోతి బుట్ట’ అని, ‘కుక్క బుట్ట’ అని - ఇలా ఎన్నో రకాలుగా మనుషుల చెడుతనం గూర్చి చెప్పుకుంటూరు. అలాగే మనుషుల మంచితనం గూర్చిగూడ చెబుతుంటారు. ‘కుక్కలాగా విశ్వాసంతో పడివుంటాడు’ అని, ‘గాడిదలాగా చాకిలి చేస్తా’ డనీ, ‘కోయిలలాగా మధురస్వరం కలవా’ డనీ!

కాకిలాగా గోల చేస్తాడనీ, గార్దభస్వరం అని, చెవికోసిన మేకలాగా అరుస్తుంటాడనీ, జిత్తులమాలినక్కాలనీ, అజగరం లాగా ఊరికే పడివుంటాడనీ, నోరులేని జంతువులాగా అనీ - యిలా ఎన్నో ఉపమానాలు. అంటే మానవునికి, జంతువులకూ గుణాలలో అవినాభావ సంబంధమున్న దన్నమాట. అంతేకాదు. మానవులలో రాక్షసులు గూడా వుంటారనీ నరరూప రాక్షసులనీ, బకాసురుడనీ,

కుంభకర్షడసీ, కీచకుడసీ ఇలా
రాక్షసులతో గూడ వోల్పారు. అయితే
జంతుకూ మానవత్వాలక్షణాలేమిటి?

గొడ్డులాగా చాకిలీ
చేయడమా? కుక్కలాగా విశ్వాసంతో
పడివుండడమా? నోరులేని
జంతువులాగా వుండడమా?
ఏమిటి? అంటే - మాస్టరుగారు ఒక
సందర్భంలో మానవత్వానికి నిర్వచనం
ఇలా చెప్పారు : 'పరిపూర్ణ మానవుడు
రాముడిలాగా వుంటాడు' అని. అంటే
రాముడిలాగా వుండడమంటే ఏమిటి?
శ్రీ రాముని లక్షణాలేమిటి?

శ్రీరామునిలోని సుగుణాలు
ఎన్నో! అంటే ఆయనే సుగుణాలరాశి.
ఆయన అపార కరుణామయుడు.
తల్లిదండ్రుల పట్ల, భార్యాజిడ్డలపట్ల,
సేవకులపట్ల, ప్రజలపట్ల, సకల
జీవరాశిపట్ల ఆయన ఎంతో
ప్రేమగా వుండేవాడు. శ్రీరాముడు
ధర్మస్వరూపుడు. ఆయన సకల
ధర్మాను చక్కగా ఆచరించి చూపాడు.
శత్రువుల పట్ల ఆయన క్షమాగుణము,
తనకు మేలు చేసినవారి పట్ల కృతజ్ఞత,
సేవ చేసేవాలిపై కరుణ, శరణ
పొందినవాలిపై క్షమ, పెద్దలు, బుముల
పట్ల ఖినముత, కష్టాలలో సహానము,
ఎటువంటి పరిస్థితులలోనూ
మొక్కవోసి ధర్మసిరతి, యాచకులు,
ఆశ్రితుల పట్ల దానగుణము, విపత్సర
పరిస్థితులలో అపార దైర్య సాహసాలు
-జీస్తీ ఆయనలో పరిపూర్ణంగా
వున్నాయి.

అందుకే ఆయన
పరిపూర్ణమానవుడు. దయ, క్షమ,
సహానము, బోదార్యము, దైర్యము,
సాహసము, ఓదార్పు, కృతజ్ఞత,
ధర్మసిరతి, అధర్మంపట్ల కలినత్వము,

సకల జీవులపట్ల ప్రేమ, సహాయము
చేయడము - ఇలా ఏమి మానవత్వ
లక్షణాలని చెబుతారో అవస్తీ
పరిపూర్ణంగా శ్రీరామునిలో
వున్నాయి గనుక ఆయన దేవుడు,
అవతారపురుషుడు. అంటే పరిపూర్ణ
మానవత్వమే దైవత్వమన్నమాట.
ఈనాడు ఇలాంటి మానవులు తక్కువ
మందే వున్నారని చెప్పవచ్చు. ఈనాడు
మానవులలో ఈ దానవత్వ, పశుత్వ
లక్షణాలే ఎక్కువగా కనిపిస్తున్నాయి.
మోసాలు, కుట్టలు, కుతంత్రాలు,
హత్యలు, దీపిడీలు, దొంగతనాలు
ఎక్కువైనాయి. ఒకరిని మించి
ఒకరు తమ తెలివితేటలతో మోసం
చేయాలనే ప్రయత్నిస్తున్నారు.
లౌకిక సుఖాలవేటలో జిల్గే యా
అన్యాయాలకు అంతులేకుండా
వున్నది. వాటిని చూస్తుంటే, వింటుంటే

ఇన్ని రకాలుగా గూడ దుశ్శర్యలు
చేయవచ్చా! అని ఆశ్చర్యం కలుగక
మానదు. బీనినే దానవత్వమనీ,
పశుత్వమనీ అంటారు.

అంటే ఈ ప్రపంచంలో మానవులే
లేరా? మానవజాతి నశించిందా? అని
కొందరికి అనిపించవచ్చు. పూర్తిగా
అలా అనుకోవడానికి ఫీలులేదు. ఈ
మానవత్వమన్న వాళ్ళ అక్కడక్కడా
మనకు తారసపడుతూనే వున్నారు.
వాలినే రామునివలె ధర్మాత్ములనీ,
లక్ష్మణునివలె సాందరుడనీ,
ఆంజనేయునివలె నమ్మిన బంటసీ
యిలా అంటూ వుంటారు. అయితే
పరిపూర్ణ మానవత్వం గలవారుగూడ
ఈ లోకంలో అవతరిస్తున్న వున్నారు.
ఒక్కొక్కశ్శు ఒక్కొక్క రకంగా
మానవులలోని రాక్షసత్వాస్తీ,
పశుత్వాన్ని తొలగించేందుకు, వాలిని

ధర్మవిరతివైపు నడిపించేందుకు ప్రయత్నిస్తూ వున్నారు. వారినే, అటువంటి మానవులనే మనం అవతారపురుషులనీ, మహాత్ములనీ, అవధాతలనీ, బాఖాలు, స్వాములు అని పిలుస్తూ దైవస్వరూపులుగా ఆరాధిస్తూ వుంటాము. అంటే మనలో ఎటువంటి గుణాలు వున్నప్పటికీ వారిలోని సద్గుణాలంటే మనకు ఎంతో యిష్టమన్నమాట. అందుకనే ఏదో ఒక కారణంగా వారి చుట్టూ తిరుగుతూ వుంటాము.

అట్టి పరిపూర్ణ మానవత్వంతో, సద్గుణ సంపత్తితో మనమధ్య అవతలంబినవారు పూజ్యే మాస్టరుగారు. మానవదేహధాలయై మనమధ్య సంచరిస్తూ, దైవీ సంపదతో విలసిల్లుతూ, పరిపూర్ణ మానవత్వాన్ని తెలియజేయడానికి గృహస్థాత్మమంలో వుంటూ, సామాన్య మానవునిలా ప్రవర్తిస్తూ నేటి సమాజంలో గూడ మానవతతో ఎలా వుండవచ్చే తెలియజేప్పడానికి అవతలంచారాయన. ఆయన సన్మహితులకు, స్నేహితులకు, అనుయాయులకు ఆయనలోని సద్గుణాల సంగతి తెలుసు.

లోకంలో ఎందరో ఆధ్యాత్మికంగా ఉన్నతి పొందినవారు వున్నారు. కానీ వారు కేవలం ఆధ్యాత్మికతకే ప్రాధాన్యతనిస్తూ, నిజమైన ఆధ్యాత్మిక జీవితమే జీవితమని, లౌకిక విషయాల పట్ల నిల్చిపులై వుండాలనీ సాధ్యమైతే దానిని త్యజించాలనీ గూడ బోధిస్తూ వుంటారు. కొందరు దేనికోసమైనా సరే కేవలం భగవంతుని ఆరాధిస్తే చాలునని చెప్పి మిగతా విషయాలలో ఎలా ప్రవర్తించాలో తెలియజేప్పరు.

అందుకని ఆధ్యాత్మికత అంటే కేవలం కోలికలు తీర్చుకోవడానికి మాత్రమే ఉపయోగపడే సాధనమన్నట్లు ప్రజలలో ఎక్కువమంచి భావిస్తున్నారు. అందుకని ఎందరు ఆధ్యాత్మిక వేత్తలను సేవించి ఆరాధించినా వారి సమస్యలు తీరడమేగానీ మనశ్శాంతి లభించడం లేదు. మిగతా విషయాలలో అంటే ఆహంకార, మమకార, అసూయ, ద్వేషాచి విషయాలలో 'ఎక్కడ వేసిన గొంగళి అక్కడే వున్నట్లున్నది' నేటి భక్తులలో చాలామంచి పరిస్థితి. మరీ చినికి పరిపూర్ణమేమటి? అసలు ఇది నిజమైన ఆధ్యాత్మికతా? లేక అసలైన మానవత్వమా? మానవత్వం లేని ఆధ్యాత్మికత వుంటుందా? ఆధ్యాత్మికతగాని మానవత్వం సలయైనదా?

ఈ ప్రశ్నలకు సమాధానంగా పూజ్యే మాస్టరుగారు యిలా చెప్పారు: "పరిపూర్ణ మానవత్వమే ఆధ్యాత్మికత. ఆధ్యాత్మికత వేరసీ, లౌకికత వేరసీ అనుకుంటారు. కానీ యిఱ రెండూ వేరు గాదు. ఇటు ధర్మం ప్రకారం బచ్చితంగా జీవిస్తే, అదే ఆధ్యాత్మికతకు దారి తీస్తుంది. అటు ఆధ్యాత్మికతతో జీవిస్తే ధర్మం ఆచరించక తప్పదు. ఉదాహరణకు ఒకడు లౌకిక జీవితాన్ని పరిత్యజించి ఆధ్యాత్మికత కోసమే సన్మసించినప్పటికీ అతడు సన్యాసధర్మాన్ని సక్రమంగా ఆచరిస్తేగానీ అతడు కోలిన ఆధ్యాత్మికత లభించదు. కాబట్టి ఈ రెండింటినీ సక్రమంగా ఆచరిస్తూనే వీటికతీతమైన దానిని పొందవచ్చి. ఈ రెండింటిలో ఏది లోపించినా కుంటినడక తప్పదు. వాడు పరిపూర్ణ మానవుడు ఏనాటికీ కాలేడు".

పూజ్యే మాస్టరుగారు జనన మరణాల తత్త్వం గులించి, సృష్టి తత్త్వం గులించి, ఆధ్యాత్మిక తత్త్వం గులించి తీవ్రంగా ఆలోచించి తెలుసుకున్నారు. శ్రీ శిలించి సాయినాథుని అనురహంతో ఆయన ఆధ్యాత్మికానుభూతి పొందారు. అయినప్పటికీ ఆయన లౌకిక విషయాల పట్ల బాధ్యతను విస్తరించలేదు. మామూలు వ్యక్తులకంటే ఎంతో బాగా లౌకిక వ్యవహారాలను నిర్వహించేవారు. చిన్నప్పటినుంచి ఆయన దైర్ఘ్యసాహసాలకు పెట్టిన పేరు. ఎక్కడ ఎవరు అన్యాయంగా ప్రవర్తించినా సహించక వారితో న్యాయపోరాటం జరిపేవారు. తమవారిపట్ల, బంధువులపట్ల మాత్రమేగాక ఆయన అందలపట్ల ఎంతో ప్రేమగా వుండేవారు. ఎవరికి ఎటువంటి సహాయం కావలసి వచ్చినా తమ శాయశక్తులా సహాయం చేసేవారు. తనవలన సహాయం పొంది తరువాత తమను ద్వేషించిన వారిని గూడ ఆయన నించించక తండ్రివలె వారు బాగుపడాలని పొటుపడేవారు. చివరకు తమతో ఎంతో దుష్టంగా ప్రవర్తించినవారిపట్ల గూడ 'వారేమి చేస్తున్నారో వారికి తెలియదు. తండ్రి! వారిని క్షమించు' అన్న ఏనుకీల్సు వలె వారి పట్ల జాలిపడేవారు. తమ తప్పు తెలుసుకుని తిలిగి ఆశ్రయించినవారిని ఆయన క్షమించేవారు.

ఇక సమాజం బాగుపడాలని ఆయన శతవిధాలూ ప్రయత్నించారు. లౌకిక కోలికలతో వచ్చేవారికి బాబాను ఆశ్రయిస్తే వారి కోలికలు తీరుతాయని పారాయణలు చెప్పడమే గాక, శాంతి సౌఖ్యాలతో వుండడానికి మిగతా 28వ పేజీలో

సిద్ధయ్య

శేషుతి శేర్దెవి

ముహో మహిమాన్వితమైన, పరమ పవిత్రమైన భారతావని ఎందరెందరో మహాత్ములకు, అవతార పురుషులకు జన్మభూమి. మానవ జీవిత ప్రాభవాన్ని యినుమడింపజేస్తూ, అజ్ఞానపు అంధకారం నుండి ఆత్మజ్ఞాన మార్గానికి దారి చూపుతూ చేయాతనిచ్చి నడిపించే మహాత్ములు అవతలించి ఎందలనో తలంపజేసిన పుణ్యభూమి.

ఇంతటి మహానుతమైన భూమిలో జన్మించాడు ‘గురుభక్తి’ కి ప్రతిరూపమైన సిద్ధయ్య.

ఆంధ్రదేశంలోని కడవ జిల్లాలోని చిన్నరూపం ‘ముడుమాల’. ఆ రూపంలో ఆదంబి, పేక్ పీర్ సాహెబ్ అనే ముస్లిం దంపతులు ఉండేవారు. ఆ దంపతులకు ఎంత కాలానికి సంతానం కలుగలేదు. ఆ యిల్లాలు ఎందరో ఫకీర్లను సేవించింది. ఎవ్వో దర్గాలను దర్శించింది. మత భేదాలెంచక ఎందరో ఘైందవ దేవీ దేవతలను, సాధు సత్పురుషులను సేవించింది. గుడుల చుట్టూ ప్రదక్షిణలు మొక్కలు! ఒకటేమిటి? జడ్డల కోసం ఆమె చేయిని దేవులు. ఎవరేమి చెపితే అదల్లా చేసింది. కానీ, ఎన్నాళ్ళకూ ఆమె

కోలిక ఫలించలేదు.

కొన్ని సంవత్సరాల తర్వాత ఒకనాటి ఉదయం “భవతీ జిక్కాందేహి!” అన్న కేక విని వాకిట్లోకి వచ్చిన ఆదంబికు జిక్కాపాత్రతతో ఒక సాధువు దర్శనమిచ్చాడు. దైవభక్తుడైన అతనిని ఆ వూరి వారు “సిద్ధయోగి” అని చెప్పుకొంటూ వుంటారు. ఆయనను చూచిన బేగం పరుగున వచ్చి, ఆయనకు భక్తితో జిక్క సమల్చించి, ఆయన పాదాలకు నమస్కరించి, చేతులు జోడించి నిలుచుంది.

‘ఏ పుట్టలో ఏ పాముందో! ఈనాడు నాకు యిం స్వామి దర్శనమైంది. ఏల దయతోనైనా నా కోలిక తీరుతుందేమో!’ ఆమె గుండెల్లో గూడు కట్టుకొని వున్న బాధ కళ్ళలో నుండి కన్నీళ్ళగా వల్లించింది. సాధువు ఆమె వంక జాలిగా, ప్రేమగా చూశాడు.

“తల్లి!” అని పలుకలించాడు.

ఆ కంఠంలో ధ్వనించిన ఆప్యాయతకు కలిగిపోయిందామె.

“స్వామీ!” అంబి కన్నీళ్ళతో.

“తల్లి! ఎందుకేడుస్తున్నావ? ఏమికష్టమెచ్చిందమ్మా?” అన్నాడు.

“స్వామీ! తమకు తెలియని కష్టమా? తెలిసే అడుగుతున్నారా?”

ఓంగా అన్నది ఆదంబి.

సాధువు నవ్వాడు.
“నీకు సకల సద్గుణ సంపన్ముఖైన జడ్డ జన్మిస్తాడు. ఏడవకు తల్లి!”
“నిజంగానా స్వామీ! నాకంత అద్భుతమా?” అంబి బేగం.

“అవును తల్లి! ఇచి సత్యం. నీ కోలిక ఫలిస్తుంది. శుభం” అంటూ రెండు చేతులత్తి బీవించి వెళ్ళిపోయాడా సాధువు.

పులకలించిపోయింది ఆదంబి. చిత్రంగా ఆ క్షణమే ఆమె బాధ మటుమాయమైంది. తురలోనే సిద్ధయోగి బీవెన ఫలించింది. ఒక శుభముహూర్తాన ఆదంబికి మగజడ్డ జన్మించాడు. సాధువు బీవెన ఫలమే అనుకుంది. కృతజ్ఞతతో ఆ జడ్డకు అతని పేరే పెట్టుకుంది, ‘సిద్ధయ్య’ అని!
లేక లేక పుట్టిన ఆ పిల్లలవాడిని అల్లారు ముద్దుగా పెంచుకోసాగారా దంపతులు.

పుష్ప పుట్టగానే పలిమళిస్తుందన్నట్లు చిన్న వయసు నుండి సిద్ధయ్య సద్గుణాలు వ్యక్తం కానారంభించాయి. పెద్దల పట్ల వినయబిధీయతలు, సాధు సత్పురుషుల పట్ల గౌరవం,

సాయమభాజన మాసపత్రిక

అపార భూతదయ, దైవచింతన! ఊరివారందరూ సిద్ధయ్యను ఎంతగానో ప్రేమించేవారు. అందల హృదయాలలో అతడు ఒక ప్రత్యేక స్థానాన్ని సంపాదించుకున్నాడు. అలనాటి సిద్ధయోగి బీవెన ఫలించకుండా వుంటుండా? అతడు నిజంగా సద్గుణ సంపన్నుడే!

అప్పుడప్పుడే మనక శీకట్లు ఫీడి ఆకాశం తెల్లిని వెలుగును పరచుకొంటున్నది. ఆ లేత వెలుగులో దాలి వెతుక్కుంటూ వడివడిగా అడుగులు చేసుకొంటూ నడుస్తున్నాడు యువకుడైన సిద్ధయ్య. ఆ రాత్రి తనకు స్ఫుర్ధర్ఘనమిచ్చి, తన చెంతకు రమ్మని పిలిచిన శ్రీ వీరబ్రహ్మంద్ర స్వామి రూపాన్ని స్నేహితుడూ, ఆయన నామాన్ని మననం చేసుకొంటూ ముందుకు సాగుతున్నాడు. ఎప్పుడెప్పుడు స్వామిని చూస్తేనా అన్న తపన, ఆతృతతో వడివడిగా నడిచి, నడిచి చివరకు ఆ స్వామివారి నివాసస్థలమైన పుణ్యభూమి 'కంబిమల్లయవల్లె' చేరుకున్నాడు. పరమ పవిత్రమైన శ్రీ వీరబ్రహ్మంద్ర స్వామివారి ఆత్మమ ప్రాంగణంలోకి అడుగుపెట్టడు.

"ఎవరు నువ్వు? ఇక్కడి కెందుకొచ్చావ్?" అంటూ అతనిని ఆజానుబాహువులయిన యిద్దరు వ్యక్తులు అడ్డగించారు. గురుదేవులు

"నా పేరు సిద్ధయ్య. స్వామివారి దర్శనార్థం వచ్చాను. గురుదేవులు ఎక్కడ? దయచేసి చెపుతారా?"

"గురుదేవులా? ఎవరు సీకు గురువు?" గద్దించారావ్యక్తులు.

"శ్రీ వీరబ్రహ్మంద్ర స్వామివారు. వారి ఆదేశానుసారమే వచ్చాను. రాత్రి వారు స్వప్న దర్శనమిచ్చి పిలిచారు. దయచేసి వారివద్దకు నన్ను వెళ్ళనిప్పండి" అంటూ చేతులు జోడించి ప్రార్థించాడు.

వారి కోపం కట్టలు తెంచుకుంది. "ఎంత సాహసం? ఎంత పాగరు? ఒక ముసల్మానువై వుండి ప్రౌంధవ గురువరేణులయిన మాతంత్రిగారి వద్దకు రావటానికి నీకెంత దైర్ఘ్యం? ముందు పోశి యిక్కడి నుండి"

"బాబూ! మీరెవరో నాకు తెలియదు. నా మనస్సు వారి దర్శనం కోసం తపిస్తున్నది. వారిని చూడకుండా వుండలేను. కరుణించి నాకు స్వామి దర్శనం యిప్పించండి" అంటూ కన్నిళ్ళతో ప్రార్థించాడు సిద్ధయ్య.

"ఎంత మాత్రం కుదరదు. మర్యాదగా యిక్కడి నుండి పోతావా? మెడపట్టి గెంపేయంటావా?" అంటూ మీబికొచ్చారు. ఇంతలో – "సిద్ధా! లోపలికి రా నాయనా!" సిద్ధయ్య చెవులలో అమృతం పోస్తున్నట్టున్న చల్లని పిలుపు. "సిద్ధా! భయం లేదు. లోపలికి రా నాయనా!" మరల విస్మితింది పిలుపు.

తెల్లబోయి నిలుచున్నారా వ్యక్తులు.

ఒక ముస్లిం యువకుడిని తన తంత్రిగారుయింత ఆప్యాయంగా లోనికి ఆప్యానించటమా?" అనుకొంటూ నిశ్చేష్యలై నిలబడిపోయారు వారు.

సిద్ధుడు పరుగున వెళ్ళి స్వామి పాదాలపై పడ్డాడు.

"గురుదేవా! గురుదేవా! స్వామీ! నా తంత్రీ! ఇన్నాళ్ళకు దర్శనమిచ్చారా!"

బీరుకాల ఎడబాటు తర్వాత తల్లిని చేలన జిడ్డలాగా తన పాదాలపైబడి విలపిస్తున్న సిద్ధుని లేవనెత్తి ఆశీర్వించారు స్వామి.

సిద్ధయ్య మనసు వశం తప్పింది. భక్తి పారవశ్యంతో స్తుతులు అతని నోటి వెంట వెలువడ్డాయి. ఎన్నెన్ని జన్మల అనుబంధమో యిలి. నిను చూసి ఉప్పుంగితిని కన్న తంట్రీ!

కులములు వేరుగా, మతములు వేరుగా లోకులు కాకులై అంతరమ్ములు రేప అంతరంగములోన అంతరమ్ములు లేక ఆత్మ బంధుడష్టై ఆదలంచితపయ్యా!

సీకు నేనేమాదునో నేనెరుగనోయి! సీ ఒక్కపిలుపె నను నిలువనీయకపోయే!

శరణంటు పడి వస్తి! సీ చరణముల నమ్మి

ఆత్మార్థణము చేసి జన్మధస్తత నొంద!

సీవాడనే నేను నిను వీడిపోలేను నిన్ను ఎడబాసి నే జీవించగా లేను లోకాల నేలేటి లోకేష్టరా!

నా పాపాలు దహించి పరమార్థమొసగుమా!

పాపించామాం పాపించామాం వీరబ్రహ్మంద్ర గురు! రక్షమాం రక్షమాం వీరబ్రహ్మంద్ర గురు!

సిద్ధయ్య కన్నిళ్ళతో శ్రీ వీరబ్రహ్మంద్ర స్వామి పాదాలు అభపిక్తమైనాయి.

- సచేపం

వారాలాప్పము

(గత సంచిక తరువాయి)

శ్రీమతి అడిదం వేదవతి

శ్రీప్రకాశంద స్వామివాలచే ఏరచితమైన వారాలాపమునే యిందుధము గ్రాంథము భాషణిలో ప్రాయమిహి వుండటం వలన తమకు అర్థంగావడం లేదని చాలామంచి పాతకులు అభిప్రాయాన్ని వ్యక్తపరిచారు. అందుకని పాతకుల అభ్యర్థన మేరకు పూజ్య ఆచార్య శ్రీ ఎక్కిరాల భరద్వాజగాల ప్రియపుత్రిక శ్రీమతి అడిదం వేదవతిగారు సరళమైన భాషణిలో ఈ గ్రంథాన్ని పాతకులకు అందజేస్తున్నారు - ఎడిటర్.

ఎనిమిదవ ప్రసంగము

అపాం : (తనలో తానే ఇలా అనుకున్నాడు) చాలా దాంఖకుడిలా వున్నాడే. ఈ ఆసనం మీద కూర్చుంటాను.

ఇలా భావించి ప్రక్కనే ఉన్న ఉన్నతాసనము మీద కూర్చోబోయాడు. అప్పుడు లిప్పుడు వారిస్తూ ఇలా అన్నాడు.

“ఆరే, అదేమిటి? ఇటి పూజ్యపాదులైన గురులీ గాలి ఆసనము. దాని మీద కూర్చునే అభికారం ఎవలకీ లేదు.”

అపాం : ఓలి పాపీ! దక్షిణదేశంలో కూడా ప్రసిద్ధి చెందిన పవిత్రమైన వంశంలో జన్మించిన నావంటి వాడికి కూడా ఈ ఆసనం మీద కూర్చునే అభికారం లేదా? ఏను. నేను సాశమయాజి కుమారైను వివాహం చేసుకున్నాను. కాబట్టి నేను నా తండ్రి కంటే గొప్పవాడిని. అంతేకాదు నా బావమలభి మిత్రుడి కుమారై మీద నిందమోపబడింది. కాబట్టి వరుసవారిన నా భార్య మీద కూడా నింద మోపబడుతుందేమోనని భావించి ఆమెనే వభిలేశాను.

అంత పవిత్రుడిని.

దంభు : నిజమే కావచ్చు. నేను స్వర్గంలో బ్రహ్మదేవుడి దగ్గరకు వెళ్ళాను. ఆక్కడ మహార్షులందరూ నన్ను మాసి తమ ఆసనాలను విడిచి చేతులు జోడించి లేచి నిలబడ్డారు. అక్కడ నాకు తగిన ఆసనము లేనందువలన బ్రహ్మగారు తన ఒడిని గోమయంతో (ఆపుపేడతో) శుభ్ర చేయించి ఎంతో మర్యాదతో నన్ను దానిమీద కూర్చోబెట్టారు. ఇలా దేవతలే నన్ను గొప్ప పవిత్రమూర్తిగా భావించి గౌరవిస్తుంటారు. ఇక మిగిలినవాల సంగతి ఏమి చెప్పను?

అపాం : ఓలీ! బుముల గులించి నాకా చెబుతున్నావు? బుముల పుట్టుకలు విను. వ్యాసుడు పల్లెటుాల అమ్మాయి కొడుకు. అగ్రస్తుడు మట్టికుండ కొడుకు. లేడికి బుప్పుశృంగుడు పుట్టాడు. ఇలానే బుములందల పుట్టుక నించించదగినదే. వారిని నా

ఎదుటనా పాగుడుతున్నావు?

దంఖ : [బీహారీ! మా తాత అహంకారుడే ఇతడు అని తెలుసుకొని సంతోషంతో ఇలా అన్నాడు.] నేను లోభడి (పిసినాలి) కుమారుడిని. నా నమస్కారం స్వీకరించండి తాతగారూ!

అహం : బీర్ఘాయుష్మాన్ భవ. నేను నిన్ను గుర్తుపడ్డేలేదు. నీ కొడుకు అనుత్యుడు ఎలా వున్నాడు?

దంఖ : సుఖంగా వున్నాడు. వాడు లేనిదే నాకు క్షణమైనా గడవదు.

అహం : నీ తల్లిదంతులైన తృప్తి, లోభలు సుఖంగా వున్నారా?

దంఖ : వారు లేనిదే నాకేమీ తోపదు. వారు సంతోషంగా కాలం గడుపుతున్నారు.

పై సంభాషణ తాత్పర్యము ఏమిటంటే ఆసత్యము, తృప్తి, లోభము మొంద అనురగుణాలు దంభంతో అవినాభావ సంబంధం కలిగి వుంటాయి.

ఈ తీర్థాలలోను, ఆత్మమాట ధర్మస్తులాలలోనూ, కనిపించేవారిలో చాలామంది దాంభకులు. ప్రజల నుండి ధనాన్ని ఎలా కొల్పగొడడామా అని ఆలోచించేవారే. వారిని గులంబి ప్రబోధచంద్రీదయంలో ఇలా వున్నటి -

శ్లో॥ గంగాతీర తరంగ శీతల శిలా విన్యస్త భాస్వద్ధుశీ

సంవిష్టాః కుశముష్టిమండిత మహోదండ్రాః
కరణోజ్యలాః।

పర్యాయ ర్థథితాక్షసూత్ర వలయ ప్రత్యేక జీజరహ
ష్వరూర్మాంగులయో హరస్తి ధనినాం విత్తాన్యహశో
దాంభికాః॥

భావం : గంగాతీరంలో, నీటి అలల వలన చల్లబడిన శిలల మీద పరచబడిన దర్శస్నానాల మీద కూర్చుని దర్శముడులతో అలంకరింపబడిన దండ్రాలతోనూ, ప్రకాశవంతములైన కమండలాలతోనూ రుద్రాక్షమాలలోని పూసలను వేళ్ళతో తిప్పుతున్న దాంభకులు ధనికుల ధనాన్ని దొంగిలిస్తున్నారు. ఎంత బాధాకరము!

ఇలానే మరికొంతమంది స్థిరజీవితాన్ని పాంచి - అంటే - మరము మొందనవాటిని సంపాదించి చాతుర్యాస్యకాలంలో ఒకే చోట ఉంటూ మిగిలిన రోజులలో దేశవిదేశాలలో సంచలించి ధనాన్ని ఆర్థిస్తారు.

శ్లో॥ ధనాహార్మార్జనే యుక్తాః

దాంభికా వేషధారిణః।

బ్రహ్మంతి జ్ఞానివల్లోకే

బ్రామయన్ని జనానపి ॥

భావం : ధనాన్ని, ఆహోరపదార్థాలను సంపాదింపదలచిన కపటవేషధారులైన దాంభికులు జ్ఞానులలగా ప్రపంచంలో సంచలించి ఇతరులను మోసం చేస్తారు.

వీరు నలుగురైదుగురు ఒక్కిక్క గుంపుగా చేఱి సిద్ధులు, సాధువులై శిష్యసంచారాలు చేస్తారు. ప్రజలకు నమ్మకము కలిగేందుకు వీరు ఇలా చెప్పారు - “సద్గురువులు సిద్ధులు. పూర్వత్వం పొందారు. శ్రీవారి చమత్కారాలు అనంతాలు. మానవుల కోలకలశీ నెరవేరుతాయి. ధనము కావలిసినవారికి ధనం వస్తుంది. సంతానము కావలిసినవారికి సంతానం కలుగుతుంది. ఈ రోజులలో గురువు అనిపించుకోవడానికి తగిన ఇటువంటి సిద్ధులు మరొకరు లేరు. ఎంతో పుణ్యత్వాలే ఇటువంటి సిద్ధు సంపన్ములు, సమర్థులైన గురువుగాలని పొందగలరు.”

ఇది విని ఎవరైనా జిక్కకు ఆహ్వానించినట్టుతే శిష్యకోటి ఇలా అంటారు - “బోజనానికి పలురకాలైన పిండిపంటలు ఫలానా విధంగా చేయాలి. గురువుగాలికి ఇన్ని రూపాయలు కానుకగా ఇవ్వాలి. ఇలా గురువుగారి పూజ చేయించినట్టుతే ప్రజలకు గురుమంత స్వీకారం లభస్తుంది.” ఈ విధంగా వారు ప్రజలను మోసిన్నారు. ‘బ్రామయన్ని జనానపి’ - జననమరణాత్మకమైన ప్రపంచంలో వారిని తిప్పుతారు. ఈ విషయంలో అంధగీలాంగూల న్యాయమును దృష్టాంతంగా గ్రహించవచ్చు -

ఒక రాజకుమారుడు ఒంటలిగా తిరుగుతూ నగరము బయటకువెళ్ళాడు. అతనిని కొంతమందిదొంగలు చూశారు. వారు ఇతనిని అడవిలోకి తీసుకుని వెళ్లి ఆభరణాలశీ తీసుకున్నారు. రాజకుమారుని అలానే వచిలితే ఎప్పుడో ఒక పుస్తకు తమను పట్టించి వేస్తాడని భావించి వారు అతని రెండు కళ్ళనూ పీకేశారు. అప్పుడు ఆ రాజకుమారుడు ఇలా అన్నాడు - “మీరు నా రెండు కళ్ళనూ పోగొట్టారు. ఇక నేను రాజధానికి వెళ్లిను. దయతో నన్ను రాజధానికి చేరిస్తే ఎంతో ఉపకారం చేసినవారోతారు”. ఇంతలో ఆ దొంగలకు ఒక ఆబోతు మేస్తూ కనిపించింది. వారు ఆ ఆబోతును పట్టుకొని తీసుకొనివచ్చి దాని తోకును రాజకుమారునికి అంబించి ఇలా అన్నారు - “చీనికి విడవవద్దు. ఇది నిన్ను

రాజధానికి తీసుకుని వెళుతుంది.” రాకుమారుడు దొంగలు చెప్పినట్లు ఆబోతుతోక పట్టుకున్నాడు. ఆబోతు ఉరకలు వేస్తూ పరుగెత్తింది. రాజకుమారుడి శరీరం చాలా గాయపడింది. అయినా అతడు ఆ ఆబోతు తోకను విడిచిపెట్టలేదు. అతని శరీరం రక్తసిక్తమైంది. చివరకు ఒక నూతిలో పడి ఆ రాజకుమారుడు మరణించాడు.

కపటువేధార్యున దాంఖకులు ఏదో ఒక మాయోపాయంతో ఆ దొంగలలాగా ప్రజల ధనము, మనస్సు, శరీరము హలిస్తారు. పైగా, వారికి శాస్త్రజ్ఞానము కలుగసీయరు. దొంగలు రాజకుమారునికి ఆబోతు తోకను ఇచ్చినట్లు తాము గురుమంత్రాన్ని ప్రసాదిస్తారు. ఆ రాజకుమారుడు నూతిలో పడి ప్రాణాలు కోల్పేయినట్లే ప్రజలు పక్కదాలిపట్టి జననమరణాత్మకమైన ప్రపంచంలో తిరుగుతూ వుంటారు.

తుకారాము తన అభంగలో ఇలా చెప్పాడు -

“కొందరు గురువులు ప్రజలను శిష్యులుగా చేయడానికి, లాభసాచి పేరముపై పనిచేయడానికి మధ్యవర్తులను ఉంచుకుంటారు. వారి ద్వారా శిష్యులను ఆకర్షిస్తారు. వారికి గురుమంత్రము, గురూపదేశము చేస్తారు. ఇలా కడుపునింపుకునే వారి ద్వారా భగవంతుడు ఎలా లభిస్తాడు? ఇటువంటి గురువులు అజ్ఞానులైన మానవులను తమ వాక్యాతుర్యంతో బంధించి ‘వార్షికాలను’ ఏర్పాటు చేసుకుంటారు. వారిచేత వార్షికాలను (సంవత్సర చందా) ఇవ్వడాన్ని అంగీకింపజేస్తారు. వీరు తమ మాటలను అనుసరించి ప్రవర్తించరు. అటువంటి వీర ఆచరణ తమోగుణ ప్రధానమైనది.

కొంతమంచి సన్యాసము పుచ్ఛుకుని కాశాయాంబరాలను ధరిస్తారు. కాని, మనస్సులో నాటుకుని వున్న విషయవాసనలను నిర్మాలించుకోరు. వారికి సాధారణమైన ఆహారము ఇష్టంగా వుండదు. మధురమైన పదార్థాలలో కూడిన భోజనం మాత్రమే రుచిస్తుంది. ఎవరు గౌరవిస్తారా, ఎవరు పూజిస్తారా అని ఎదురుచూస్తారు. వీరు పైకి మాత్రము నారాయణ నామస్మరణ చేస్తారు. ఇటువంటి ఆచరణ కలవారికి జనార్థనుడు ఎలా కనిపిస్తాడు?

కొందరు స్వాములు పాడవాటి జడలు ధలించి, గోచి జిగించి తమ సాధుత్వాన్ని గర్వంగా ప్రచారం చేసుకుంటూ మాట్లాడుతారు. శరీరము విభూతితో నిండి

వుంటుంది. కాని, పిండి వంటలు వండి ఎవరు భోజనానికి పిలుస్తారా అని ఎదురుచూస్తూ వుంటారు. వారికి స్వధర్మము అనేది వుండదు. కానీ వారి మాటల గారడీలో పడి ప్రజలు చెడిపోతారు.”

స్వా॥ని॥ :- ఈ సందర్భంలో దాంజిక గురువును గురించి ఒక దృష్టాంతం వినండి - శ్రీ రామచంద్రుడు అయోధ్యను వభిలినపుడు అయోధ్య వాసులందఱినీ పుష్పక విమానంలో కూర్చోబెట్టి తన నివాసానికి చేరుస్తూ వున్నాడు. ఆ సమయంలో ఒక పుచ్ఛుకుక్క శత్రుఘ్నునితో ఇలా అన్నబి - “రామచంద్రులవాతితో చెప్పి నన్ను కూడా ఈ విమానంలో పంపండి.” శత్రుఘ్నుడు రామచంద్రుని దగ్గరకు వచ్చి ఇలా అన్నాడు “ఒక పుచ్ఛుకుక్క కూడా వస్తానని ప్రార్థిస్తున్నాబి”. రామచంద్ర భగవానుడు ఇలా అన్నాడు - “ఆ దుఃఖముతోనున్న దానిని మొట్టమొదటే తీసుకెళ్ళాలి.” ఇలా అని ఆ కుక్కను ఇలా ప్రశ్నించాడు. “నీకు ఈ దుస్థితి ఎలా కలిగింది?”

ఆ కుక్కకు మాట్లాడే శక్తి వున్నది. కాబట్టి అది చెప్పింది - “భగవంతుడా! నేను పూర్వజన్మలో సన్యాసిని. అనేక మంచిని శిష్యులుగా చేసికొని వారికి అధర్మాన్ని ధర్మంగా బోధించాను. శాస్త్రంలో అపరిర్హము (ఎవరి నుంచి ఏది ఉచితంగా తీసుకోవాడం) అనే నియమం వున్నది. దానికి నేనిలా ఆర్థం చెప్పివాడిని -

‘అహం మమేత్యయం బన్ధో, నాహం మమేతి ముక్తతా’ (అష్టవ్రక వచనము). ‘అహం, మమ’ - ‘నేను’ అనే బుధిని విడిచిపెట్టి ఎనిమిది రకాలైన భోగాలనూ అనుభవించినా తప్పులేదు. మమకారం లేనివాడినై ఇల్లు, భూమి, ధనము మొట్టమొదట వాటిని తీసుకున్నప్పటికీ దోషం లేదు.” అంతేకాదు నేను ఈ విధంగా కూడా చెప్పివాడిని - “దేవుడు మాయను సృష్టించాడు. కాబట్టి మాయ నుంచి పుట్టిన పదార్థాలను తిరస్కారించడమంటే దేవుని తిరస్కారించడమే. దేవుడు సృష్టించిన భోగాలను అనుభవించడంలో తప్పేలేదు!” ఇలా ప్రజలకు తల్లికీందులుగా నష్టచెప్పి, నా ఇష్టమొచ్చినట్లు ప్రవర్తించి, ప్రజలు కూడా అలా ప్రవర్తించేటట్లు చేశాను. కాబట్టి నాకు కుక్క జన్మ వచ్చింది. నా శిష్యులు పురుగు జన్మను పోంది నా శరీరాన్ని తినేస్తున్నారు. ఇది నాకు, నా శిష్యులకూ కలిగిన దుర్దతి.”

- సచేపం

మాట్లాడేవ న్ను ఉయ్యెలు

శ్రీ అడిదం శ్రీకాంత్, నాగీలు

నో కు పూజ్యోదీ మాష్టరుగాలి దర్శనబాగ్యం నా 11వ ఏట తమికు లో కలిగింది. మా అమృగాలి పోద్ధలం వల్ల మాష్టరుగాలిని రెగ్యులర్ గా సుంవత్తురానికి 1 లేదా 2 సార్లు) దర్శనం చేసుకునే వాడిని. నా పుట్టినరోజుకి పూజ్యోదీ మాష్టరుగాలి దర్శనం ఒక నియమంగా ఏర్పడింది. చైతన్య స్వామి పరిచయమూ, సాంగత్యము వల్ల మాష్టరుగాలి పట్ల పూజ్యోదీ అమృగాలి పట్ల కొంత అవగాహన కలిగింది.

వేదవతితో వివాహం సహజంగానే నా జీవితానికి పూజ్యోదీ మాష్టరుగాలి ఆశీస్తు. ఆ ఆశీస్తు భోతికంగా, ప్రత్యక్షంగా పూజ్యోదీ అమృగాలి సాన్నిధ్యరూపంలో లభించడం నా ఆధ్యాత్మిక అవగాహనకి మూలం అయ్యంది. నా వివాహ సమయానికి నేను ‘శ్రీ సాయి లీలామృతం’ పారాయణ, ‘శ్రీ గురు చరిత్ర’ పారాయణ చేస్తూ ఉండటమే కాక ‘ఏబినిజం?’ వంటి ఇతర ద్రుంథాలు కూడా ఆధ్యయనం చేస్తూ పుండేవాడిని. ఆ పారాయణ, ఆధ్యయనాల ఫలితంగా శ్రీ

సాయినాథుని పట్ల భక్తి, ఆధ్యాత్మికత పట్ల కొంత అవగాహన కలిగిన మాట వాస్తవం. అప్పటికి నా చుట్టూపక్కల పున్మావాలి కంటే నా అవగాహన కొన్నిరెట్లు మెరుగుగా ఉండేటి, మన సత్యంగ సభ్యులందలకీ లాగానే. అయితే పూజ్యోదీ అమృగాలి ప్రత్యక్ష సాన్నిధ్యం వల్ల, ఆ సన్నిధిలో జలిగిన సత్యంగాల వల్ల, నాకు శ్రీ సాయినాథుని పట్ల ఉన్న భక్తి, ఆధ్యాత్మికత పట్ల ఉన్న అవగాహనల యొక్క స్వరూప స్వభావాలు సమూలంగా మాలిపోయాయి. “పూజ్యోదీ మాష్టరుగారు ఏమి చెప్పారో నాకు తెలుసు. వారు ఏమి చెప్పారో నాకు అర్థం అయ్యంది” అన్న ముసుగు వేసుకున్న మూర్ఖత్వం సడలి, పూజ్యోదీ మాష్టరుగారు చెప్పిన, ఆచలించిన ఆధ్యాత్మిక జీవితం ఎంత గంభీరమైనదో, ఎంత కష్టతరమైనదో, ఎంత అవసరమైనదో అర్థమప్పాగింది. సామాన్యంగా మన సమాజంలో, (మన సత్యంగాలలో కూడా) ఆచరణ యోగ్యం అని తలచబడే ఆధ్యాత్మిక జీవితానికి - పూజ్యోదీ మాష్టరుగాలిచే విధించబడి

పూజ్యోదీ అమృగాలిచే ఆచలించబడిన - అనలు సినలు అయిన - బుషిపోశిక్కం అయిన - ఆధ్యాత్మికతకు ఉన్న వ్యత్యాసం తేటతెల్లం అవ్యసాగింది. మాష్టరుగారు మనకి ప్రసాదించిన గురు సాంప్రదాయంలో అమృగాలి పాత్ర అర్థం అవ్యసాగింది. లక్ష్మం ఏర్పరుచుకుని, ఆ లక్ష్మాన్ని తన గురువు (మాష్టరుగారు) చెప్పిన బిధంగా సాధించుకున్న ఉత్తమ జీవితం అమృగాలిది. అట్టి ఈ జీవితాన్ని పరిశీలిస్తే తప్ప, ఆర్థం చేసుకుంటే తప్ప “ఉత్తమ జీవిత విధానం” అనే విషయంలో ‘ఉత్తమం’, ‘జీవితం’, ‘విధానం’ అనే మాటల పట్ల మనకి స్ఫుర్తత కలగదు అన్నది విధితమయ్యంది.

అయితే అవగాహనారూపాలైన ఇట్టి భావాల కంటే అమృగాలి సాన్నిధ్యంలో వాలి ఆప్యాయత మాత్రమే అనుభవం అవడం ఎంతో విచిత్రం అనిపిస్తుంది. అమృగాలి సన్నిధి అని మనం పిలుచుకునే వాతావరణం ఎంతో సామాన్యంగా మనకి పరిచయమైన ఇంటి వాతావరణం లాగానే ఉండేది.

అయితే మాప్సరుగాల పట్ల, బాబా పట్ల భక్తిత్రథలు, ప్రయాస, ప్రయత్నం లేకుండా వ్యక్తమవుతూ ఉండేవి.

పూజ్యశ్రీ అమృగారు చిక్కడపల్లిలో ఉన్నప్పుడు ఒకసారి కొంతమంచిమి అమృగాల గదిలో ఉన్నాము. సత్పుంగం జరుగుతోంది. అకస్మాత్తుగా అమృగాల మొహంలో ఒకానొక మార్పు కానవచ్చింది. ‘ఆమె ఆ గదిలో లేరు, మన మధ్యలో లేరు’ అనిపించింది. జరుగుతున్న మాటలు ఆగిపోయాయి. వాతావరణం నిశ్శబ్దమూ, గంభీరమూ అయిపోయింది.

పూజ్యశ్రీ అమృగాల ముఖపర్షస్య చూస్తే అనిర్వచనీయమైన ఆనందాన్ని అనుభవిస్తున్నట్టుగా అనిపించింది. కొంత సమయం తర్వాత అమృగారు మామూలుగా అయ్యారు. కానీ గదిలో వాతావరణం ఇంకా గంభీరంగానే ఉంది. ఏదో అయ్యందని తెలుస్తోంది. ఏమి అయ్యందో తెలియదు. ‘ఏమయ్యందమ్మా?’ అని ఎవరో అడిగిన ప్రశ్నకు ‘బాబా దర్శనం అయ్యంది’ అని అలోకికమైన శాంతితో అమృగారు చెప్పిన దృశ్యం ఎప్పటికీ నేను మరువలేనిది. ఉన్నట్టుండి కళ్ళముందు దృశ్యం మాలి ద్వారకామాయలో బాబా కనిపించారని పూజ్యశ్రీ అమృగారు వివలించారు.

పూజ్యశ్రీ మాప్సరుగారు చెప్పినట్టు ఏ తృప్తి, శాంతి కొరవడి మనమందరం అనేక ప్రయత్నాలు చేస్తూ విఫలం అపుతూ ఉన్నామో అట్టి తృప్తి, శాంతి అనే శ్రీతిలో ఉన్న అప్పటి అమృగాలని చూసినప్పుడు లేదా ఆ సన్నిహితం గుర్తుకి తెచ్చుకున్నప్పుడు మాత్రమే, అట్టి క్షణాలలో మాత్రమే,

ఆధ్యాత్మికత మనకు ప్రత్యక్ష నిజము. జార్మాత్తుగా ఆలోచించుకుంటే ఆధ్యాత్మిక జీవితంపట్ల మన అవగాహన పెరగడానికి, ప్రేరణ, ఉత్సాహం పొందడానికి ఆ సన్నిహితం ఉపయోగపడినంతగా మరే ప్రయత్నం ఉపయోగపడడు. ఆప్రయత్నంగా, అయిచితంగా అలాంటి ప్రేరణ, ఉత్సాహం కలిగించడమే అమృగాల సన్నిధి. ఆ సన్నిధి సాక్షాత్తు బాబా, మాప్సరుగార్ల సన్నిధి అనడానికి మన సత్పుంగ సభ్యుల అనుభవాలు ఎన్నో ఉన్నా, ఒకటి రెండు సందర్భాలలో పూజ్యశ్రీ అమృగారే మనషై దయతో చెప్పిన మాటలు మనకు అనుసరణీయం. “ఇక్కడ బాబా, మాప్సరుగారు వున్నారు” తాను ఉన్న చోటు చూపిస్తూ అన్న ఆ మాటలు మనషై ప్రేమతో అమృగారు చెప్పిన హితవాక్య ఆధ్యాత్మికతకి మూలమూ ఆధారమూ అయిన బాబా సన్నిధి, పరమహంస సన్నిధి, రమణుల సన్నిధి,

పూజ్యశ్రీ మాప్సరుగాల సన్నిధి వంటిదే పూజ్యశ్రీ అమృగాల సన్నిధి అనడానికి మనకు అమృగాల మాటలే ఆధారం. సామాన్యంగా పూజ్యశ్రీ అమృగారు సామాజికమైన, లౌకికమైన ఆచార వ్యవహరాలకి తగిన ప్రాముఖ్యం ఇచ్చేవారు. కుటుంబపరమైన సంబంధాలు, తన వద్ద ఉన్నవాలికి సంబంధించిన ఆచార వ్యవహరాలను కాదనేవారు కాదు. మనకు తెలిసిన పద్ధతులు మామూలు ఇళ్ళలో లాగానే అమలు అవుతూ ఉండేవి. సహజంగానే అత్యంత శ్రద్ధతో అమలు అయ్యేవి. ఎంతగా అంటే ఆ సన్నిధి సామాన్యమైన గృహిణి సన్నిధి అనిపించేంతగా. ‘మనం మంచి అనుకునే ఆచార వ్యవహరాలను పూజ్యశ్రీ అమృగారు శ్రద్ధగా పాటిస్తారు’ అని మనం పారబడేటంతగా అమలు అయ్యేవి. అయితే కొన్ని సందర్భాలలో అమృగారు ఇట్టి లౌకికమైన ఆచార వ్యవహరాలను కాదని, వాటికి

వ్యుతిరేకమైన నిర్ణయాలు తీసుకోవడం నేను చూసాను. ఎంతో కలినంగా అనిపించేవి ఆ నిర్ణయాలు. అట్టి సందర్భాలలో పూజ్యాలీ అమృగారు - మనకు మంచి, న్యాయం, ఆచారం అనిపించే ఆచార వ్యవహారాలను - దృఢంగా, నిక్కచ్చిగా, ప్రశాంతంగా, నిర్భయంగా కాదని, వాటికి వ్యుతిరేకమైన నిర్ణయాలు తీసుకోవడం చాలా ఆశ్చర్యం అనిపించేచి. ఆ నిర్ణయాల పర్యవసానం లోకికంగా పూజ్యాలీ అమృగాలికి, వాలి కుటుంబానికి, అమృగాల దగ్గర ఉన్నవారికి ఎంతో చేటు అని మనకి అనిపించే సందర్భాలు అవి. అనేక సందర్భాలు అలాంటివి చూసిన తర్వాత 'ఇక్కడ బాబా, మాప్సరుగారు ఉన్నారు' అన్నమాట అర్థం అయ్యంది. ఆ సన్నిధికి - ప్రపంచానికి ఉన్న సంబంధం, మనకి - ప్రపంచానికి ఉన్న సంబంధం వంటిచి కాదని, అక్కడ మానవ సంబంధాల పరిరక్షణకి, ఇప్పొయిప్పొలకి మన జీవితాలలోలాగా పెద్దపీట వెయ్యబడదని; ధర్మము,

దాని ఆచరణ మాత్రమే ఆ సన్నిధిలో జరుగుతుందని అర్థం అయ్యంది. సంపన్నత్వం అన్న మాట విన్నప్పుడల్లా నాకు పూజ్యాలీ అమృగారే గుర్తు వస్తారు.

నా వివాహం అయిన కొత్తలీనూ, ఆ తర్వాత కొన్ని సందర్భాలలోనూ నేను ఒక విషయం గమనించాను. పూజ్యాలీ అమృగారు ద్వారకని, వేదవతిని ప్రత్యేకంగానే చూసేవారు. ఉదాహరణకి అందరం సత్యంగానికి కూర్చున్నప్పుడు ఏదైనా పని కోసం ఎవరో ఒకరు లేవపలసి వచ్చినప్పుడు ద్వారక కాసీ, వేదవతి కాసీ లేవడానికి ప్రయత్నం చేస్తే వద్దనే వారు. “నువ్వొందుకు? వాళ్ళు చేస్తారు” అనేవారు. చాలా గట్టిగానే వాలించేవారు. ఆ వాలించడం ఒక తలి తన పిల్లలు కష్టపడకూడదు అనే తలంపుతో చేసినట్టుగా ఉండకపోవడం మాత్రం స్పష్టం. ఎందుకంటే వాళ్ళ ఏమి చేస్తే బాపుంటుంది? అనే విషయం ప్రస్తావనకి ఎప్పుడు వచ్చినా,

అమృగారు వాళ్ళకి నిర్దేశించిన పనులు ఎంతో కష్టపడమైనవి, ప్రయాసతో కూడుకున్నావి అయి ఉండేవి. అందుకని వాళ్ళని ప్రత్యేకంగా చూడటం వాలి సొఖ్యం కోసం కాదు అన్నది నిల్వవాదాంశం. మరి ఎందుకు ప్రత్యేకత అన్నది నాకు క్రమేపి విశదం అయ్యంది. ద్వారకని, వేదవతిని పూజ్యాలీ అమృగారు తమ గురువు గాలి పుత్రుడు, పుత్రికగానే చూసేవారు. ఒక మహాసీయుని సంతానంగానే చూసేవారు. పూజ్యాలీ మాప్సరుగాలి సమాధి అనంతరం పట్టిదలతో, ఓరిమితో, సంతోషంగా తన సంతానం అనే భావంతో కాక, తన గురువు యొక్క సంతానం అనే కర్తవ్యభావంతో, గురుసేవగా వాలిని పెంచారు అన్నది నాకు స్పష్టమైనది, ఆశ్చర్యకరమైనది అయిన అంశం.

నిలయంలో వంటిల్లు సర్దిస్తున్నా, గదులు సర్దిస్తున్నా, తీర్చచరణ, కైవల్యాల పుట్టినరోజులు జలపిస్తున్నా, నాగోలు భక్తులకు ప్రసాదం ఇప్పిస్తున్నా, ద్వారక, వేదవతుల సత్యంగాలు ఏర్పాటు చేస్తున్నా, ఏ పని చేస్తున్నా, ఆ పనిలో అమృగాల శ్రద్ధ పూజ్యాలీ మాప్సరుగాలి పట్ల, ఆయన విధించిన జీవితిధానం పట్ల పూజ్యాలీ అమృగాలికి ఉన్న నిష్ఠ. ఎంతో సామాన్యంగా అనిపించే వ్యవహారశైలి వెనుక దాగున్న కర్తవ్య నిర్వహణ అనే గురుసేవ. “తాయి” అని ముద్దుగా పిలవబడ్డ ఒక శిష్యరూపి ధర్మాచరణ. ఇది గుర్తు ఉన్నంతసేపు మన జీవితాలు సార్థకం.

జై సాయి మాప్సర్ !

(గత సంచిక తరువాయి)

ప్రముఖ రూపుడు

శ్రీ కె. ఎస్. ఏస్. ఏస్.

(ఆతి చిన్న వయస్సులో మాస్టరుగాల దలచేల వాల ప్రేమను పొంది, వాల జీవితంలోని ప్రతి అంధాన్ని కుతూహలంతో క్షుణ్ణంగా పరిశీలించి వాల ఆచరణా పొటవానికి ప్రభావితుడై ఆధ్యాత్మిక బాటలో బాటసాలయై తన లక్ష్యము ఖైపు పురోగమిస్తున్న వీరు ఉత్సాహంగా, విపులంగా మాస్టరుగాల జీవిత ఘుట్టాలను మనకందిస్తూ సాయిమాస్టర్ సన్మిలికి తీసుకెళ్తున్నారు.)

మాస్టరుగాల వద్దకు వచ్చే ఒకతనికి తాను గొప్ప సాధకుడినని, ఆ సంగతి మాస్టరుగారు గుర్తించటం లేదని, నలుగులికి తన సాధన గులించి గొప్పగా చెప్పటం లేదని ఎంతో బాధగా వుండేది. అతడికసాల నా దగ్గర “బుద్ధుడు శిష్యులను పిలిచి, నీవేమి సాధన చేశావు? నీ అనుభవాలు ఏమిటి? నీవు తెలుసుకున్న సత్యాలేమిటి? అవి సంఘానికి ఎలా వుపయోగపడతాయి? సంఘానికి నువ్వేమి చేస్తున్నావు?” అని అడిగేవారట. కాని మాస్టరుగారు ఏమీ అడగరేమిటి? అడిగితే కదా మనం చేసే సాధన ఏమిటి (అంటే ఎంతటిదో) అందరికి తెలిసేబి? ” అని వాపోయాడు. మాస్టరుగాలికి అతని భావాలు

తెలియక పోతే గదా! సందర్భం చూసి వాత పెట్టడంలో అందవేసిన చెయ్యి గుర్తించటం లేదని, నలుగులికి తన సాధన గులించి గొప్పగా చెప్పటం లేదని ఎంతో బాధగా వుండేది. అతడికసాల నా దగ్గర “బుద్ధుడు శిష్యులను పిలిచి, నీవేమి సాధన చేశావు? నీ అనుభవాలు ఏమిటి? నీవు తెలుసుకున్న సత్యాలేమిటి? అవి సంఘానికి ఎలా వుపయోగపడతాయి? సంఘానికి నువ్వేమి చేస్తున్నావు?” అని అడిగేవారట. కాని మాస్టరుగారు ఏమీ అడగరేమిటి? అడిగితే కదా మనం చేసే సాధన ఏమిటి (అంటే ఎంతటిదో) అందరికి తెలిసేబి? ” అని వాపోయాడు. నేను సాధన గొప్పగా

చేస్తున్నాను, నన్ను మెచ్చుకోండి అనటం. మనం సాధన చేయటం మనలను మనం జాగుపరచుకోవటానికి ఇంకెపలకోసమో కాదు. అవతలివాడు గొప్పగా అనుకోవాలి అనుకున్నాడంటే వాడు చేసేబి స్వర్ణ సాధనే కాదు” అన్నారు.

1975లో మెట్లులో పడుకుని వుంటే స్వప్నంలో ఏవోవో దృశ్యాలు వస్తున్నాయి. మనస్సులో నా కెందుకు ఈ స్వప్నం వచ్చింది. మాస్టరుగాలికి నా ముఖమెలా చూపించాలి. వారు నన్ను ఈసడించుకుంటారేమో? నేను సాధనకు పనికిరానేమో ఈ జన్మకని, ఇంకా ఏవోవో తెలియని భయాలు వూహించుకుంటూ సాయంత్రం మాస్టరుగాలికి వద్దకు 5 గంటలకు పోతుంటే

సామయాజిక మాసపత్రిక

కాలేజీ క్యాంపస్ వద్దే మాస్టరుగారు ఎర్రటి చొక్కు తొడుక్కుని, ముఖం మంచి వర్షస్వతో నాకు కన్పించారు. దగ్గరకెళ్ళి “నమస్తే” అన్నాను. ఏదో ఆలోచిస్తూ వున్నహాలిలా వున్నారు! గబగబా వాలని అనుసరిస్తూ “రాత్రి కలలో అమ్మాయిలు నా పై పడినట్లు, ఇంకా ఏవేవో కలలు వచ్చాయి సార్” అన్నాను. వారదేమీ పెద్ద తప్పగా పట్టించుకోక “ఆ! ఏముంబలేవోయ్, యహనంలో ఇవి సహజం. భౌతిక వాంఛలను గూర్చిన భావాలు అణచబడి వుంటాయి, అవే స్వప్నంలో వస్తాయి అంతే” అని రూం వైపు సాగారు. నేను “అదెలా వాటి గూర్చి తలచుకోలేదు కదా?” అంటూ నసిగాను.“అదేం లేదులే, అవి సహజమే ఈ వయస్సులో. వాటిపట్ల నీకు మమకారం లేకుంటే సలి” అన్నారు. అయినా నేను సాధనకు పనికిరాననే భావం మాత్రం చాలా రోజులు వదల్లేదు.

గృహస్థులైన శిష్యుల యొడ. మాస్టరుగారు ఎంతో ప్రేమ కనపరచేవారు. వాలికి ఇంటికెళ్ళేప్పుడు ప్రసాదాలను ప్రత్యేకంగా ఆశీర్వించి యచ్చేవారు. మరీ రాలేనివారుంటే వాలి యింటికి ప్రసాదం పంపేవారు. నేనే చాలాసార్లు యచ్చేవాడిని.

ఒకసాి నాతో “ఏమోయ్ నీవు ఎప్పుడు పెళ్ళి చేసుకుంటావు! నాకు పవ్వన్నం ఎప్పుడు పెడతావు! నీవు పెళ్ళి చేసుకుంటే నీ యింట్లో పదిరోజులుంటాను. ఎవరైనా చూచుకున్నావా? లేకపోతే చూడమంటావా? నీకు నచ్చిన వాళ్ళుంటే చెప్పు, మాట్లాడతా!” అన్నారు. నేను అప్పుడు వంట చేసుకొని తినేవాళ్ళి. “మీరు ఎప్పుడు వస్తే అప్పుడు మీకు

భోజనం పెడ్డా సార్” అంటే, “నాకు నీ చేతి వంట ఎందుకోయ్!” అన్నారు. నేను మోనంగా వున్నాను.

విద్యావాగర్ లో నేను, రఘురాం, శేషగిల ముగ్గురం కలిసి మాస్టరుగాల దగ్గరకెళ్ళాం. మాటల సందర్భంలో “హిమాలయాలకు వెళ్ళి తపస్సు చేసుకుంటా సార్” అన్నాను. “ఎప్పుడు వెళుతున్నావోయ్” అని చాలా స్పీడ్ గా అన్నారు. నేను పుకోపంగా “వచ్చే నెల్లో పోతా సార్” అంటే, “పెళ్ళి చేసుకోవాలని నీ ప్రారభంలో వుంటే నీవేమి చేస్తావ్” అన్నారు. “తీవ్ర సాధన ద్వారా క్షయమౌతుందని రామకృష్ణ పరమహంస చెప్పారు సార్! నేనలా చేస్తాను” అన్నాను. తర్వాత కొన్ని రోజులు తీవ్రంగా సాధన చేస్తుంటే అనేక విధాల శాలీరక బాధలు, మానసిక బాధలు వచ్చి హిమాలయాల ఆలోచన విరమించుకున్నాను. ఒక మిత్రుడు మాస్టరుగాల గులంచి, సాయిబాబా గులంచి చెప్పాడు. మాస్టరుగారు నాకు తెలుసుని చెపితే, చాలా సంతోషించి, ఒక రోజు “వాలి వద్దకు వెళ్ళాలని వుంబి, నీవు కూడా రా” అంటే వెళ్ళాము. ఆ రోజు నన్ను పుడికించాలని “ఏమోయ్ హిమాలయాలకు తపస్సు కెళ్ళలేదా?” అన్నారు. నేను “తర్వాత వెళ్ళదామని ఆగాను సార్” అన్నాను.

ఆ రోజు నా జీవితంలో మరువరాని రోజు. “అలా తపస్సుకు వెళ్ళాలనుంటే ఇలా వుండకూడదోయ్. అక్కడ గంగానదిలో చిట్టికిన వేలు ముంచావనుకో, అంతే, ఆ చలికి ఎంత మునిగిందో అంత భాగం స్వర్ణలేకుండా పోతుంబి. ఇంక అక్కడ ఆశ్రమాలస్తు అంతంత మాత్రమే. కొద్దిలో కొద్ది శివానందాశ్రమం బెటురు.

ఇంక అక్కడ కెళ్ళాక అక్కడి బాధలస్తు చూచి ‘ఎందుకోవ్చామా?’ అనే స్థితికి మనస్సు రాకూడదు. ఇక్కడ శలీరానికి, మనస్సుకు అక్కడి పిస్తితుల కనుగొంగా చక్కటి తల్పిదు పాంచిన తర్వాత వెళితే గమ్యం చేరుతాము. అలాంటి తల్పిదు, వివేక వైరాగ్యము పాందకుండా పాతే పతనమై రెంటికీ చెడ్డ రేవడై పోతావ్” అంటూ ఇంకా అక్కడ వుండే సాధక బాధకాలస్తు దయతో నాకు వివలించారు. అంతే అప్పటికప్పుడు వాలి సన్నిధిలోనే వుండి ఆయన ఆజ్ఞాపించాకే వెళ్ళాలని నిర్దయించుకున్నాను. అప్పటి నుండి రోజూ సత్సంగానికి క్రమం తప్పకుండా హజరయేవాళ్ళి.

ఒకసాి వెంకట రమణారెడ్డి అనే యువకుడు “మాస్టరుగారు, నాకు మీ అంతు చూడాలని వుంబి” అన్నాడు. అంటే మీరేమిటో ప్రార్థిగా) తెలుసుకోవాలని వుంది అని. అందుకు మాస్టరుగారు “తర్వాత నీ వుండవోయ్” అని చురకంటిచారు. అంటే ఆయనను తెలుసుకోవాలని వుంబి అని. అందుకు మాస్టరుగారు “తర్వాత నీ వుండవోయ్” అని చురకంటిచారు. అంటే ఆయనను తెలుసుకోవాలని ‘నేను’, ‘సీవు’ అనే భావన నశించాలని ఆయన భావం.

వేదమ్మ చిన్న పౌప. అప్పుడు సాయంకాలం అక్కడ పచ్చిక మేయడానికి గొర్రెలు వచ్చాయి. కిటికీలోంచి మాస్టరుగారు చూస్తూ “వేదమ్మను బయటికి తీసికెళ్ళి ఆ గొర్రెలను చూపించరా” అన్నారు. నేను వెంటనే వేదమ్మను ఎత్తుకొని ఆ గొర్రెల దగ్గరకు పరుగెత్తాను. అక్కడ వాటిని వేదమ్మ పట్టుకునేందుకు దగ్గరకెళ్తి అవి దూరంగా వెళ్ళేపి. మరలా బుడిబుడి అడుగులతో పరుగెత్తేది. మరలా అవి వెళ్ళేపి. నేను చూస్తూ వున్నాను. కాసేపటికి మాస్టరుగారు అక్కడికొచ్చి

ఒక చిన్న గోరైపిల్లను పట్టుకున్నారు. అది చూచి దాని దగ్గరకొచ్చి చేత్తే తాకుతూ కేరింతలు కొడూతూవుంటే, మాస్టరుగారు ఎంతో సంతోషంగా గోరైపిల్లను ఎత్తుకున్నారు. అప్పుడే వాకాడు నుంచి నారాయణమూర్తిగారు అక్కడకు వచ్చారు. “ఏనుకీస్తులాగా వున్నారు సార్” అంటూ నమస్కారం చేసారు. అప్పుడు గుల్తించాను నేను, అప్పం ఏనుకీస్తు గోరైపిల్లను ఎత్తుకున్నట్లుగా (చాలా పోటోలలో) వుంచి. నా మనస్సు పులకలంచింది. అప్పుడు మాస్టరుగారు తెల్లిని గ్లాస్సోల పంచే, తెల్లిని బసీను వేసుకొని సంధ్యకాంతులు ముఖజింబం షై పడడం వలన ఎంతో అందంగా వుంటే అలా నన్ను నేను మరిచి చూస్తుండిపోయాను.

ఒకసాిలమాస్టరుగారువార్తాలాపం చదువుతున్నారు సత్తంగంలో. అందులో ఒక గురువుగారు అనేక ఆశమాలు కట్టించి, శిష్య ప్రశిష్యల చేత ర్రామగ్రామాన పూజలు, పల్లకీ సేవలు చేయించుకుంటూ వుంటారు. ఒక ర్రామంలో ఆ గురువుగారు పల్లకీలో పూరేగనున్నారు. ఆ పల్లకీ అన్ని వైపులా మామిడితోరణాలు, రంగురంగుల పూల అలంకరణలతో ఎంతో అందముగా వుంచి. ఆ దారిలో ఒక ఒంటె వెళుతూ పల్లకీ షైన ఆకుల కొరకు మెడ చాచింది. అంతే పల్లకీ ఒంటె మెడకు తగుల్సోంచి. దానికి బెదురు పుట్టి పరుగెత్త నారంబించింది. లోపల ‘దంభ’ గురువుగారు గజగజ వణుకుతున్నారు. పొపం గురువుగాల శక్తి ఒంటెకు తెలీదాయే! శిష్యులు పల్లకీ వెనుక పరుగు తీస్తుంటే దానికింకా కంగారుపుట్టిఅంటూ, ఇటూ పరుగెత్తడం,

పొపం డంబాలు పలికిన గురువు అవస్థ వల్లించటంతో మాస్టరుగాలతో సహా సత్తంగ సభ్యులంతా కూడా కడుపుబ్బి నవ్వసాగారు. నవ్వులతో ఆ రూమ్ ప్రతిధ్వనించింది. అప్పుడు వేదమ్మ నన్ను చూచింది. మరుసటి రోజు వేదమ్మ నేనెలా నవ్వుతానో అలానే “ఆహోహోహో” అని అంటూ ఇమిటేట్ చేసింది. దాన్ని చూచి అందరూ తమాషాగా “వేదమ్మ ప్రసాదన్న ఎలా నవ్వుతాడు” అనేవారు, “ఆహోహోహో..” అనేబి వేదమ్మ. అంతా పగలబడి నవ్వేవారు. అలా కాలమేటీ తెలియని లోకంలో పుండేవారం.

మాస్టరుగాలింట్లోకి కావాల్చిన సీళ్ళను బావిలోనుంచి వారే స్వయంగా రెండు బక్కెట్ల నిండా చేబి, రెండు చేతులతో మోసుకొని ఇంట్లో తొట్టిలో పోసేవారు. ప్రతిరోజు అలానే చేసేవారు. ఎవ్వులిని చేయసిచ్చేవారు కాదు. ఏపని చెప్పితే ఆ పనే చేసేవాళ్ళం తప్పితే వారు అనుమతి లేకుండా ఏ పవైనా చేస్తే వారి తీక్షణమైన చూపుకు బలయ్యేవాళ్ళం. అందుకే వాలా జాగ్రత్తగా పుండేవాళ్ళం అందరమూనూ. నేను ఒకసాిల వారు సీరు చేదుతుంటే చూచి బావి దగ్గరకెళ్ళా. ప్రశ్నార్థకంగా “ఏమిటి?” అన్నట్లు చూచారు. “నేను సీళ్ళ తెచ్చి పోస్తా సార్” అన్నాను. “ఏమక్కర్దేదు” అంటూ రెండు చేతులతో బక్కెట్లు పట్టుకుని ఇంట్లో కెళ్ళారు. ఈ లోపల అక్కడన్న చేదతో సీళ్ళ తోడి పెట్టి సుంచున్నాను. నాకు లోపల దడ. నే చేబిన సీళ్ళ బక్కెట్లో పోసుకుంటారా? క్రింద పోసేస్తారా? అని ఎదురుచూడసాగాను. ఇంట్లో ఇంక సీళ్ళ అక్కర్దేదు కాబోలు బావి దగ్గరకు రాలేదు మాస్టరుగారు. ఆ చేద బావి దగ్గర వుంటుంది.

రూం కొచ్చేవాళ్ళ చేదుకుని కాళ్ళ కడుక్కుచి రావటానికి వుపయోగిస్తారు. మాస్టరుగాలకి సీళ్ళ చేబిపోయాలనే నా ఆశ నిరాశే అయింది ఆ రోజు.

నా మొదటి యత్తుం అలా వివలమైంది. మరుసటి రోజు - మాస్టరుగారు బావి దగ్గరకొస్తే ఎలార్దైనా ఆ సేవ చేయాలనే పట్టుదలతో కాపుకాసాను. బక్కెట్లతో బావి దగ్గరకొచ్చి సీళ్ళ చేదుతున్నారు. నేను తిన్నగా అక్కడకొచ్చి వెళ్ళి నిలుచున్నా. నన్ను చూచి అటీ ఇపీ మాట్లాడుతున్నప్పుడు, “సార్! నే చేబి పోస్తా” అన్నా. ‘సీ పని నువ్వు చూచుకో’ అన్నట్లు చూచి లివ్వున ఇంట్లోకి బక్కెట్లు తీసుకొని వెళ్ళారు. నా మనసు చివుక్కుమంది. వారు వచ్చే లోపల చేద బావిలో వేసి గబగబా చేబి పెట్టేశాను. వారు నేరుగా బావి దగ్గరకొచ్చి చిన్న బక్కెట్లో సీళ్ళ పెద్ద బక్కెట్లో పోసుకున్నారు గానీ, చేద ఇవ్వలేదు. సలికదా, బక్కెట్లు నిండిన తర్వాత చేద బావిలో వేసి చేబి పెట్టి వెళ్ళారు. నే చేబి పెట్టే అవకాశం లేకుండా చేశారు. అంతే నాలో పట్టుదల వచ్చి ఈసాిల వారు రాగానే వాలనేమీ అడగలా. నేను ఆ చేదలోని సీరు బక్కెట్లలో పోసి, బావిలో వేసి చేదడం ప్రారంభించాను. ఆవేశంతో నే చేసే పనిని చూస్తుండిపోయారు. నా మనసు ఆ సమయంలో ఎలా వుంది చూస్తున్నారనిపింది, “ఈ సేవ వల్ల నాకెలాంటి పుణ్యమూ అక్కర్దేదు. సేవ చేయసిస్తే చాలు” అని నా మనస్సులో అనేకసార్లు అనుకుంటూ బక్కెట్లని నింపి బాత్ రూం వరకు తీసుకెళ్ళి పెడితే, వారు ఇంట్లోకి తీసుకెళ్ళారు. అట మొదలు నేను ఎప్పుడు విద్యానగర్ లో ఆ సమయంలో వుంటే సీరు

చేబి పోసేవాడ్ని. నేను చేబి పోసేబి చూచి కొన్ని రోజులకు దామూ, ఇంకొంతమంచి భక్తులూ ఆ సేవ చేసేవారు.

1978 గురువారం భజన తర్వాత ‘సాయమహరాజ్ కీ జై’ అన్నారంతా. ‘భరద్వాజ మహరాజ్ కీ జై’ అన్నారు మెట్టునుంచి వచ్చినవారంతా. మాస్టరుగారు ఉర్కులై పోయారు. “ఇంకెప్పుడూ అలా పిలవకండి. మా గురువుగారంటే ఏమనుకున్నారు? అలాంటి సద్గురువు దగ్గర అలా అన్మించుకోటమా?” అంటూ వివరించారు.

ఒకసాల మాస్టరుగాల పుట్టినరోజు వచ్చింది. అప్పట్లో మాస్టరుగాల పుట్టిన రోజున ఏమేమి చేయాలో ముందుగానే ప్లాన్ వేసేవారమే కాదు! కాని ఒకరు తాటాకులు తెచ్చి పంచిరేస్తే, ఇంకొకరు బొబ్బట్లు చేస్తే, వేరొకరు గులాబ్ జాం తెస్తే, ఇంకొకరు ఇంకొన్ని వస్తువులు తెస్తే అస్త్రి ఏ సమయానికి ఏదుంటే బాగుంటుందనిపిస్తే అది తెచ్చేవారు. చివరకు ఆ వేడుక ఎంతో సంబరంగా జిలగేబి. సాయంకాలం మాస్టరుగారు ఇంట్లో నుంచి సత్పంగహాల్ లోకి వచ్చారు. ఎంతో అందంగా కన్చిస్తున్నారా రోజు. నుదుట కుంకుమ అర్ధచంద్రాకృతిలో వుండి, కీండకి కొండగా వంగి శోభాయమానంగా వెలిగిపోతున్నది. ముందు బాబాకు జై అని చెప్పి అగర్హాత్మలు వెలిగించి ఎంతో ఏకార్థతతో బాబాను చూస్తూ అనేకసార్లు తిప్పి, వాటిని చేతుల్లోనే పెట్టుకుని కొండ నేపు కళ్ళుమూసుకొని తీవ్రమైన ధ్వనింలోకి వెళ్ళారు. నేను కన్నార్పకుండా చూస్తూ వున్న పిచ్చివాడిలా. నెమ్ముదిగా

ఒక్కొర్కురు గబిలోకి ప్రవేశించి వారి బిష్యమంగళ విగ్రహానికి నమస్కారం చేసుకున్నారు. కొంతనేపు సత్పంగం చేసి భజనానంతరం ఆరతి కర్మారం వెలిగించి బాబా వైపు తిప్పుతుంటే ఆ వెలుగు ఈయన ముఖం పై పడి వివిధ కాంతులు వెదజల్లుతూ పుంచి. అందరకూ ప్రసాదం పెట్టి పంపారు. తర్వాత నేను, “సార్, ఒక్కసాల మీకు పూజ చేసుకుంటా” నని అడిగాను. వారు ధ్వనస్తులై వున్నారు. మేం అందరం వారిని కుర్చీలో కూర్చీబెట్టి పశ్చేంలో పాదాలుంచాము. ఒక్కొర్కురూ పాదాల పైన నీరు పోసి కడిగి ఆ నీళ్ళని శిరస్సున ధరించారు. తర్వాత అమ్మగాలని కూర్చీలో కూర్చీబెట్టాము. మాస్టరుగాలికి నేనే హరతిచ్చాము. అందరూ చూస్తుంటే హౌన సముద్రంలో వున్నారు మాస్టరుగారు. అందలకి విభూతి తీర్థం ఇస్తుంటే అమ్మగారు ప్రసాదం పెట్టారు. అందరూ చాలా గంభీర ముద్రాల్సారు. ఎవ్వలకి నోటమాట రాలేదు. అదో తమకం, మైకంలో మునిగిపోయారు. అలాంటి భావం మరలా ఏ రోజూ రాలేదు.

- సశేషం

“ఈ సాయమ్య మాధవునికంకి లెక్కలోనిదా?”

06వ పేజీ తరువాయి

తగ్గిపోయింది. డాక్టరు వచ్చి చూసి ఇంకేమీ ఫరపాలేదన్నాడు. జిడ్డ ఆడుకొంటున్నాడు. అప్పుడు భట్టుగాలికి సాయి సాక్షాత్తు దత్తమూర్తియనే విశ్వాసము కలిగింది.

వెంటనే బాబా పట్టానికి సాప్టోంగ ప్రణామము చేశాడు. 15 రోజులలో తన మాట ప్రకారము శిలడీ వెళ్ళి సాయిని దర్శించాడు. తానింకా ఏమీ మాట్లాడలేదు. ఇతనిని చూడగానే ప్రక్కవారితో సాయి “ఈ పెద్ద మనిషి నన్ను కుక్క, పిల్లి, ముస్లిము అని అన్నాడు” అన్నారు. భట్టుసాయియెక్క అంతర్ జ్ఞానమున కాశ్చర్యపడి, వారి పాదములకు నమస్కరించి ₹108/- దక్షిణ సమల్చించాడు. తిలగి సాయంత్రము మశీదుకు వెళ్ళినప్పుడు సాయి ₹108/- దక్షిణ అడిగారు. “ఉదయమే గదా ₹108/- ఇచ్చాడు” అన్నాడు శ్యామా. బాబా “ఈ సాయ్యదు ఇతనికింక లెక్కలోనిదా? బీనికి పబిరెట్లోస్తాడు తర్వాత” అన్నారు. అక్కడున్న వారికిదేమీ అర్థమవలేదు. భట్టుకింక మతిపోయినంతపునైంది. తాను “సాయా! నాకొక సం॥లో పుత్రుడు కలిగితే మీకు ₹1008/- దక్షిణ సమల్చించుకొంటా” నని ప్రార్థిస్తున్నాడు. అప్పుడే సాయికి తెలిసిపోయింది! సం॥లోగా భట్టుకు పుత్రుడు కలిగాడు ఆయన సాయికి ₹1008/- దక్షిణ సమల్చించుకొన్నాడు. అప్పటి నుండి పూజాగ్రహములో సాయిపటముంచి వారినే దత్తమూర్తి అని భావించి పూజించుకొనేవాడు. ఈ విధంగా తన వేషభాషలు చూచి ముస్లిముని భ్రమించిన వారి భ్రమను సాయి ఎలా పోగొట్టారో, వారి కోలకలు తీర్చి ఎందలని శుభ్రమార్గమున పయనింపజేశారో మనకేమి తెలుసు?

అభుబూ జాన్

పూజ్య ఆచార్య శ్రీ ఎక్షిరాల భరద్వాజ

ఒ బా తాము యే మతానికి చెందనిరీతిన జీవిస్తూ, సర్వమత సామరస్యం మానవాళికి బీధించారని మనమీనాడు ర్పంథాలలో చదువుకుంటుంటే అదంతా ఒక మధురమైన కలలాగ అన్నిస్తుంది. కాని ప్రజలలో ఆచారాలు, సాంప్రదాయాలు ఎంతో బలీయంగావున్న ఆ కాలంలో ఆయన భౌతికదేహంతో వాలిమధ్య జీవిస్తూ అనుక్షణము రెండు మతాలపాల సంకుచిత దృష్టిస్తీ ఎదుర్కొనవలసి రావడమేంత కష్టమో మనం ఊహించవచ్చు. కాని అన్ని మతాలలోను వివేకము, సహ్యదయత గలవారెప్పుడూ వుంటూనే వున్నారు. ముస్లిములలో అటువంటివారు ఆయనవద్ద కొచ్చిన సంగతులు ఎక్కువ భాగం చలత కెక్కలేదు. వారిలో కొచ్చిమంచి వద్ద మాత్రమే కీ॥శే॥ ఐ.వి. నరసింహస్వామి సేకలించి మనకంచించగలిగారు. అట్టి ముస్లిం భక్తులలో అబ్బుల్లా జూన్ ఒకడు. ఇతడు సాకోలికి 4 మైళ్ళలో వున్న కొర్కెల్లా ర్రామంలో నివసిస్తుండేవాడు. అక్కడనుండి తరచుగా బాబా దర్శనానికి వస్తుండేవాడు. ఇతడు స్వాతంపోగా పెశావర్ లోని హజరా జిల్లాకు చెందిన ఉర్మెల్లా ర్రామస్తుడు. పతాన్ జాతివాడు. అతడు తన బాల్యంలోనే స్వర్మామం విడిచి వచ్చేశాడు. కారణం

అతడికి నా అన్నపారెవరూ లేదు. తాను విదేశాలకు వెళ్ళి మక్కా, మచీనా బాగ్దాద్ పంటి ముస్లిం పుణ్యక్షేత్రాలు సందర్శించదలచాడు. దాలలో, సాయిబాబా అను ముస్లిం సిద్ధ పురుషుడు శిలిడీలో వున్నారని, ఆయన పకీర్దకు ఉదారంగా కానుకలు యిస్తారని విన్నాడు. ఆయన తననుగూడా మక్కాకు పంపగలరని ఆర్థించి 1913లో శిలిడీ వచ్చాడు. నాటి స్వతులు, అటుతర్వాత సాయితో తనకుగల అనుభవాలు యిలా ప్రాశాడు:

“నేను మశీదు గేటులో ప్రవేశించేసలికి బాబా మశీదులో వున్నారు. నేను ఆయనవంక, ఆయన నావంక చూచుకున్నాము. మా కన్నులు కలుసుకున్నాయి. తక్షణం ఆయనే నా గురువని తోచి శిలిడీలోనే వుండిపోయాను. ఆయన నన్ను, కొందరు పకీర్దనూ పుష్కలంగా పోషిస్తుండడంతో నేను వారిచెంతనే జీవితం సుఖంగా గడుపుతూ వుండి పోవాలనుకున్నాను. చిన్నవయసు కావడంవలన నాకు జీవితంలోని గంభీరమైన విషయాలగూర్చి అవగాహనలేదు. అయినా బాబాతో కలిసివుండడంవల్ల నా మనసు మారింది. నేను శిలిడీ వచ్చేసాటికి హిందువులందరినీ నా శత్రువులుగా తలచేవాణి. 3 సంాలు బాబాతో

కలిసి జీవించాక హిందువులను నా సోదరులుగా తలచనారంభించాను. ఇప్పుడు బోంబాయిలోని హిందువులు మశీదులను, ముస్లిములను నాశనం చేయాలసీ, ముస్లిములు హిందువులను, వారి దేవాలయాలను నాశనం చేయాలని తలచడం చూస్తే నాకెంతి బాధవేస్తుంది. ఇద్దరూ ఒకరినొకరు నాశనం చేసుకోవడం జిలగితే వారి స్థానంలో యితర మతాలవాలికి తావేర్చడుతుంది.

బాబా మహోసమాధి చెందేనాటికి నా వయసు 22 సం॥లే. కనుక వాలినుండి నేను ఆద్యత్తికంగా చాలినంత మేలు పొందలేకపోయాను. నేను బాధతో యాత్రలు చేయసాగాను. నేను 1926లో ఉత్తరదేశానికి తిలిగి వెళుతున్నాను. శ్వాట్ లోయలో ‘అకుణ్ బాబా’ అను మహాత్ముని దర్శా చూసాను. అతడు మహామృద్ ప్రవక్తగాలి వంశస్తుడు. (సయ్యద్), లార్జ్ రాబర్ట్ అను ఆంగ్ల సేనాధిపతి పశ్చిమ ప్రాంతంలోని ముస్లిం జాతులను అణివేయడానికి తరలి వస్తుండగా ఒకచీట ఒక్క అడుగుగూడ ముందుకు వేయలేక నిలిచిపోయాడు. అకుణ్ బాబా తమ అద్భుతశక్తిచేత లార్జ్ రాబర్ట్ ను పదకొండు మాసాలపొటు ఒక కొండమీద నిలిపివేసారు. అతడు తన స్తుతి విక్రిటియా రాణికి

సాయమబాబా మాసపత్రిక

తెలుపుకున్నాడు. ఆ రోజుల్లో అక్టోబర్ బాబా మహిమల గురించి ప్రజలెంతగానో చెప్పుకొనేవారు. నేనోకరాత్రి ఆయన సమాధి వద్ద నిద్రచేశాను. సాయిబాబా నన్ను తమ రక్షణలోకి తీసుకుని ఉద్దరించాలని ప్రార్థించుకొని పడుకున్నాను. నాటి రాత్రి నాకు దర్శనమిచ్చినది అక్టోబర్ బాబా కాదు; సాయిబాబా నాతలవద్ద కుర్చీలో కూర్చుని దర్శనమిచ్చారు గాని ఏమీ మాట్లాడలేదు. నిద్రలేచాక నిజానికి నేనింకా సాయిబాబా రక్షణలోనే వున్నానని తెలుసుకున్నాను. నేను ఆయనను ప్రార్థించలేదు. అక్టోబర్ బాబానే ప్రార్థించాను. కానీ సాయిబాబా నామై దయతో శిలాండ్రీకి 1500 మైళ్ళ దూరంలోనున్న నావద్దకు తమకై తామే వచ్చారు; కనుక రసం||లు వారి చెంతనున్నప్పటికీ వారు నాకెట్టి సహాయమూ చేయక వంచించారన్న నా భావం సలిగాదని గుర్తించాను. ఈ దర్శనమయ్యాక వారిపై నా విశ్వాసం పెలిగి తిలిగి శిలాండ్రీ ప్రాంతాలకు వచ్చేశాను. నేను సం|| 1924లో వివాహం చేసుకొని సాకోండీకి 4 మైళ్ళలోనున్న కోర్ఫ్ లాలో వుంటున్నాను. రెండు, లేక నాలుగు సం||లకొకసాల బాబా నాకు దర్శనమిస్తుంటారు. వారి జీవితకాలంలో ఆయన చుట్టూ జనం చేరడంవల్ల మశీదులో ఆయన చెంతన కూర్చోవడానికి చోటు దొరికేకాదు. కుక్కలు మొ||న ప్రాణలు వారిచుట్టూ ఎన్నిచేరేవో! ఇప్పుడు (1925 ప్రాంతంలో) దాదాపు అంతమంచి జనంగానీ, కుక్కలవంటి ప్రాణలుగాని అక్కడలేవు. మశీదు దాదాపు నిర్మానప్యంగా పుంటోంది. బాబా అంతటివారి వైభవమే యింత అశాశ్వతమైతే, యింతత్వరగా అంతలించిపోతే, యిక నాలాటి క్రిమి

సంగతి వేరే చెప్పాలా? బాబా సన్నిధిలో నేను చూచి నప్పుడు రోహిల్లాలు ఎవరూ లేరుగాని, వారి వద్ద కొచ్చిన పతానులు కొందరు మతమౌఢ్యం వహించారని తెలుసు. బాబా సాపోబ్ తార్కాణ్ నాకొక సంఘటన గురించి చెప్పాడు; ఒకనాటి రాత్రి అతడు చావడిలో బాబా ప్రక్కన పడుకున్నాడు. అంతకు కొచ్చిముందే కొందరోర్ నుండి వచ్చిన మీర్జమాన్ అనే పతాను తెల్లవారు రూమున తిగం||లకు అకస్మాత్తుగా నిద్రలేచాడు. అచటి హిందువులందరూ యిస్లాం ధర్మాన్ని పాడుచేస్తున్నారని, కనుక తాను కత్తి పట్టి వారి గొంతులు కోసివేసి వారి బాటినుండి బాబాను విడిపించనివ్వమనీ బాబాను అనుమతి కోరాడు. అదంతా భయంతో విన్న తార్కాణ్ ఆ దుష్టుడు తననుగూడ నిర్మాక్షిణ్యంగా హతమారుస్తాడేమోనన్న భయంతో ఆ మాటలు వింటున్నాడు. కానీ సాయిబాబా తాము కేవలమొక పిచ్చిపుకీరని, తమను పూజించే హిందువులందరూ పిచ్చివారేనని, వారు తమను ఆరాధించడానికి కారణం వారి పిచ్చేననీ చెప్పి అతనిని సమాధానపరచారు. మీర్జమాన్ గొంతులే కోయదలిస్తే తమ గొంతే కోయాలని, ఆ హిందువుల గొంతు కాదసి చెప్పారు. ఆ తరువాత మీర్జమాన్ వూరుకున్నాడు.

నాగపూర్ కు చెంబిన అబ్బుల్లా ఖాన్ అను మరొక ముస్లిం మూడు, నాలుగు మాసాలు బాబా సన్నిధిలో వున్నాడు. బాటి, మహాత్మాగాంధీ వంటి ప్రముఖులతో సన్నిహిత పరివయంగల అతడు ఒక పత్రికా విలేఖలి. అతడు భారతదేశానికి పతానేగాని రోహిల్జుండుకు చెందినవాడు

కాదు. అతడి హృదయంగూడ పరమత ద్వేషంతో నిండిపుండేది. అతడు శిలాండ్రీలో వున్నప్పుడు బాబా అప్పుడప్పుడు తనను వంచించారని చెప్పికుంటుండేవాడు. ఒకసారి యితడునానాచోప్పార్ నుకొట్టడంవలన కోపర్యాం మెజిస్ట్రేట్ అతడికి జైలుశిక్క లేక ₹15/-లు జిలమానా చెల్లించాలనీ శిక్క విధించారు. అతడి తరపున హామీ యిచ్చేవారు లేనందువలన కొన్నికాలం అతడు జైల్లో వున్నాడు. అప్పుడు బాటి ఆ ₹15/-లు అతడికి పంపారు. అతడి తీసుకొనక, “నన్నెవరు వంచించారో ఆయనే ఆ ₹15/-లు చెల్లించాలిగానీ యింకెవరుగాదు” అన్నాడు. అప్పుడు బాబా తమ జేబులోనుండి ₹15/-లు తీసి పంపించి అతనిని విడుదల చేయించారు. ఇతడొకప్పుడు బాబాతో, ‘ఇక్కడ మీలీ తతంగమంతా జరగనిస్తూ పవిత్రమైన యిస్లాం ధర్మాన్ని భ్రష్టం చేస్తున్నారు, మీ గొంతు కోయిపలసినదే?’ అన్నాడు. అప్పుడు బాబా పక్కన నవ్వారు. వెంటనే అతడు ఆయనను క్షమాపణ కోరాడు. బాబా మళ్ళీ అలానే నవ్వారు.

బాబా సశలీరులుగా వుండగా ఆయన త్పురలో సమాధి అపుతారేమోనని, అంతటితో వారి ప్రభావమంతలించి పాశుతుందేమోనని ఎవరో ఆయనతో అన్నారు. అప్పడాయన మరాటి భాషలో, “నేను సమాధిలో వుండిగూడ అవసరమెన్నే కర్రతో కొడతాను” అన్నారు. అంటే ఆయన శలీరం త్యజించాకగూడ వారి ప్రభావము, సామర్ధ్యమూ అంతలించిపోవని వారి భావం.●

ధ్వంసాకామాయి అనుభ్వవండవము

శ్రీ ఎ. రాంజాబు

ఎ చి నవంబరు నెల 5వ తాలీకు. గురువుర్లాలు సందర్భముగా వినుకొండ సాయిబాబా మంచిరంలో మా మిత్రులు ఒంగోలు తూనుగుంట వెంకటేశ్వరు బృందం వారు సాయిబాబా మీద భక్తిగీతాలు కచేరి ఇస్తున్న సందర్భముగా వినుకొండలో మంచిరం కమిటీ వారు నన్ను కూడ ఆహ్వానించినందున నేను ఆ ప్రోగ్రాంకు వెళ్లినాను. ఆ ప్రోగ్రాం విజయవంతంగా ముగిసినటి. ఆ తరువాత మేము అందరం ఒంగోలుకు తిలిగి వస్తూ నేను కూడ సాయినాథునికి ఒక కోలక విన్నవించుకొన్నాను.

నా కోలక ఏమిటంపే నాకు పెళ్లి కావలసిన ఒక చెల్లెలు ఉన్నది. ఆ అమ్మాయికి పీలు అయినంత త్వరగా పెళ్లి జరగాలి. “తొందరగా కనుక పెళ్లి కుబిలితే ఆ వివాహము నీ సన్నిధిలోనే జిలపిస్తాను” అని విన్నవించుకొన్నాను. నా విన్నపమును మన్నించి సాయినాథుడు నెల తిరగకమునువే దయ చూపాడు. మా చెల్లెలుకు డిశంబర్ 2వ తాలీకున ఒంగోలులో ఒక పెళ్లి సంబంధం వాళ్లు వచ్చి చూచినారు. వాళ్లు ‘అమ్మాయిని నచ్చాము’ అని చెప్పగా డిశంబర్ 8వ తాలీకున రాత్రికి కట్టుకొనుకలు మాట్లాడుకొని డిశంబర్ 12 తాలీకున ఉదయం 8-24 ని॥లకు ఒంగోలు సాయినాథుని మంచిరంలో చేయుటకు వివాహ ముహూర్తాలు పెట్టుకున్నాము. పెళ్లి ముహూర్తాలు పెట్టుకొనేటపుడు నావద్దగాని మా నాన్నగాలి వద్దగాని

నయాషైసు మా స్వంత డబ్బులు లేవు. కాని మా బంధువులలో కొంతమంచి తలాకొంచెం యవ్వడంతో ఏ కొరవా లేకుండా వైభవంగా వివాహం జలిగిపోయినటి. పెళ్లికి 3 రోజులు తైములో ముహూర్తాలు నిర్ణయించుకొన్నాము. చేతిలో డబ్బులు లేవు. ఎలా పెళ్లి చెయ్యాలో అర్థంకాక ఎంతో మదన పడినాము. సాయినాథుడే కొంతమంచిలో జొరపడి మాకు అవసరం అయినంత డబ్బు యిప్పించినాడు. నిజంగా ఆ సాయినాథుని కృప మా యందు లేని యెడల మేము ఏ మాత్రం చేయగలిగే వాళ్లం కాదు. యింకార్యనిర్వాహణలో యిద్దరు వ్యక్తులు (బంధువులలో) నిలబడి తమ స్వంత పనిలాగా చేసారు. ఏ బిక్కులేని మాకు సాయినాథుడే స్వయంగా నిలబడి చేసినట్లుగా భావిస్తున్నాను. •

ఆచార్యన అధ్యక్షత వీలులు

పూజ్యుల్లాఖాన్ భరద్వాజ మాస్టరుగాల సత్తంగ సభ్యులు, శ్రీమతి ముసీలా గారు ఈపిథంగా తెలియచేస్తున్నారు.

నాకు పూజ్యుల్లాఖాన్ భరద్వాజ గులంబి వి.సి.వెంకటేశ్వర్రు గాల ద్వారా తెలిసించి. అప్పుడు పూజ్యుల్లాఖాన్ మాస్టరుగారు విద్యానగర్లో పుండేవారు. మా పెద్దబ్యాయికి ఐదు సంవత్సరముల పయసునుప్పుడు, చెవిలో నొప్పి వచ్చి, రక్తం కారేబి. మేము వాడిని మద్రాస్ తీసుకుపోయాము. అక్కడి డాక్టర్లు, “ఓనికి ఆపరేషన్ చేయాలి. రాయవెల్లారు తీసుకు వెళ్లండి” అని చెప్పారు. సరేనని అక్కడకి తీసుకెళ్లి ఆపరేషన్ చేయించాం. ఇంటికి వచ్చిన తరువాత కూడా మళ్ళీ అలాగే రక్తం కారుతూ పుంబి. అప్పుడు విద్యానగర్ లో పూజ్యుల్లాఖాన్ మాస్టరుగాల దగ్గరకి వెడితే, ఆయన బాగుచేయగలరని వి.సి.వెంకటేశ్వర్రు గారు చెబితే, ఒకరోజు విద్యానగర్ వెళ్చాము.

అప్పుడే పూజ్యుల్లాఖాన్ మాస్టరుగారు కాలేజీ నించి వచ్చారు. మమ్మలిని చూసి పలకలంచారు. మేము జిలగిన విషయం చెప్పాము. అప్పుడు పూజ్యుల్లాఖాన్ మాస్టరుగారు, “మీకు బాబా పటం ఇస్తాను. అది పూజలో పెట్టుకుని పారాయణలు చేసుకోండి” అన్నారు. పక్కన వున్న వాళ్లందలకీ, 108 లేదా

51 పారాయణలు చెయ్యమని చెబుతున్నారు. నాకు ఎన్ని చెప్పారోనని, “మేము తమిళియన్ సార్, తెలుగు అంతగా చదవలేను. చాలా సమయం పడుతుంది” అన్నాను. “అయితే మూడు పారాయణలు చెయ్యి” అన్నారు. అందుకు చాలా సంతోషమేసింది. శిలడీకి వస్తానని మొక్కకోమన్నారు. నేను ఇంటికొచ్చి పటం పెట్టుకోగానే, ఒకరోజు బాబా మా ఇంటికి వచ్చినట్లు కలవచ్చింది. ‘పూజ్యుల్లాఖాన్ మాస్టరుగారు యిచ్చిన పటం రూపంలో బాబా మా ఇంటికి వచ్చారు’ అనిపించింది. తరువాత మా బాబుకి చెవినించి రక్తం కారడం తగ్గిపోయింది. ఇప్పుడు వాడికి 55 సంవత్సరములు, ఇప్పటి వరకు ఆ బాధ మళ్ళీ రాలేదు. తరువాత మేము శిలడి వెళ్లి బాబా దర్శనం చేసుకుని, మా బాబు పేర పదుగులికి భోజనం పెట్టించాము. పూజ్యుల్లాఖాన్ మాస్టరుగాల వాక్కుకి అంత శక్తి వున్నది.

కొన్నిరోజులకి నాకు విపరీతంగా నడుము నొప్పి వచ్చింది. డాక్టర్ దగ్గరకి వెడితే, ఆపరేషన్ చేయాలన్నారు. నాకు భయమేసి ఒంగోలు పూజ్యుల్లాఖాన్ మాస్టరుగాలకి ఉత్తరం రాశాను. అప్పుడు, ‘నలభై రోజులు బాబా పూజ ఆపకుండా చేసుకోండి. మీవాలని పూజ చేయమనండి, మీరు పక్కన కూర్చోండి. మెన్నెన్ అయినా కూర్చోండి,

పంచపాత్రలో నీళ్లు తీసుకుని, దానిలో విభూది వేసి, నొప్పి వున్నచోట పుతిరోజూ రాసుకోండి” అని జవాబు యిచ్చారు. మేము అలాగే చేసాము. మావారు నలభై రోజులు పూజ చేశారు. నాకు నొప్పి తగ్గిపోయింది. ఆయన మాకు నడిచే దేవుడు!

మావారికి ఆస్తి తగాదా వుండేది. దానిలో చాలా భాగంగపర్చమెంటులోకి పోయేటట్టువుందని మేము బాధపడుతూ, ఈ విషయం పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగాలికి వినువించుకున్నాము. “ఏం భయపడకండి, అది మీవేవే వస్తుంది” అని చెప్పారు. ఆ తండ్రి పలుకు ఎంతగోప్యదంటే, మాకు ఏమి నష్టం లేకుండా భూమి అంతా మాకే వచ్చింది.

సూళ్లారుపేట బాబా మంచిరంలో (ఆప్యుడు పాక మాత్రమే ఉండేది) రోజుా నేవ చేసుకునేదాన్ని. సాయంత్రం ఐదు గంటలకి వెళ్లి, అంతా ఊణి, నీళ్లజల్లి ముగ్గు పెట్టి, టీపంపెట్టి, ఆరతి చూసుకుని వచ్చేదాన్ని. మా ఇంటినించి రెండు కిలోమీటర్ల దూరం ఉండేది. ఏదైనా ఉత్సవం వుంటే మర్మాడు పాద్మస్నాన కూడా వెళ్లి ముగ్గు వేసేదాన్ని. అలా చాలా సంవత్సరాలు చేసాను. అందుకేనేమో, బాబా గుడి పక్కనే నాకు ఫ్లూలం ఇప్పించి ఇల్లు కట్టించి యిచ్చారు బాబా. అదంతా ఎలా జిలగింది ఆలోచిస్తే ఇప్పటికి చాలా ఆశ్చర్యంగానే ఉంటుంది. మా దగ్గర చాలినంత డబ్బులు కూడా లేవు. బాబా, మాస్టరుగారు తలచుకుంటే జరగనిబి ఏబి ఉండదు.

మా సూళ్లారుపేటకు పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు చాలాసార్లు వచ్చారు. మా ఇంటికి మూడుసార్లు వచ్చారు. నేను నామం చెప్పుకుంటూ పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగాలికి వండి పెట్టేదానిని. ఆయన ఇచ్చిన బాబా పట్టానికి మా ఇంట్లో పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు పూజ చేశారు. మావారు కూడా మాస్టరుగారు వస్తే నేవ చేసుకునేవారు. నేను పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగాలిని ‘సార్’ అని

పిలిచేదాన్ని. మా ఇంట్లో ఇంచుమించు 12 సంవత్సరముల నుండి ప్రతి శుక్రవారం సత్సంగం జరుగుతోంది. పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు ఎప్పుడు వచ్చినా ఆయనకి నా బాధలస్తు వెళ్లబోసుకునే దానిని. ఆయన ఒక్కమాట అన్నారంటే అది జిలగి తీరపలసిందే.

అర్థాంతరంగా అందలినీ వదిలి వెళ్లిపోయారు. సమాధి అయ్యారని తెలిసిన వెంటనే ఒంగోలుకి వెళ్లాము. అది తలచుకుంటే కలా, నిజమా అనిపిస్తుంది. సమాధి తరువాత కూడా పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు నాకు చాలాసార్లు కనిపించారు.

ఇక్కడ చంద్రబాబు అని ఒకతను ఉన్నాడు. నేను ‘బాబు’ అని పిలుస్తాను. నా కంటే బిన్నవాడు. అతనికి బట్టలపొపు వుంది. భార్ష, ఇద్దరు ఆడపిల్లలు. ఒకరోజు సాయిబాబా నా కలలో కనపడి “చంద్రబాబుని, బట్టలకొట్టు మూసెయ్యమను. ఇద్దరు ఆడపిల్లలకి పెళ్లి చేసెయ్యమను” అని చెప్పారు. నేను మర్మాడు, బాబుతో ఈ కల సంగతి చెప్పాను. అప్పటికి బట్టల కొట్టు వ్యాపారం చాలా భాగుంది. తను నామాట నమ్మక, “ఆ బాబా నాకు చెప్పుకుండా నీకిందుకు చెప్పారు” అని కొట్టిపారేశాడు. కొన్నాళ్ళకి అతని భార్య చనిపోయింది. తట్టుకోలేక బాగా ఏడుస్తూ వుండేవాడు. అప్పుడు పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు నా కలలో కనపడి, “ఎందుకు వాడు అలా ఏడుస్తూ కూర్చున్నాడు, రోజుకొకచోటికి పోయి సత్సంగం చేసి రమ్మను,” అని చెప్పారు. అప్పుడు కలలోనే, “వాడు వినడు సార్, మీరే వాడికి చెప్పండి” అన్నాను. “లేదు, ఇది నువ్వేచెప్పాలి” అన్నారు. మెలకువ వచ్చాక వాడి విషయం

బాబా, మాస్టరుగారు నాకెందుకు చెప్పున్నారోనని..నేను వెళ్లి, వాడికి ఈ విషయం చెప్పాను. “నువ్వు విన్నా వినక పోయినా మాస్టరుగారు నాకు చెప్పినది నీకు చెప్పాను. నీ ఇప్పం” అని చెప్పాను.. తరవాత వారం రోజులలో ప్రతిరోజు ఒకొక్కల ఇంటిదగ్గర బాబు పోయి సత్సంగం చెప్పే ఏర్పాటు పూజ్యశ్రీ మాస్టరు గారే చేశారు. ఇప్పుడు సాయినగర్ లో 18 ఇళ్లలో సత్సంగాలు జరుగుతున్నాయి.

ఇక్కడ ఎంతమంది జీవితాలో పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగాల వల్ల భాగుపడ్డాయి. ఆయన చెప్పిన సంప్రదాయం పారాయణ, సత్సంగం. ఇక్కడ అది చాలా బాగా జరుగుతోంది. వారు సమాధి అయ్యాక వారెంత గొప్పవారో ఇంకా బాగా తెలుస్తోంది. పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగాలికి ఎటువంటి భేదాలు లేవు. అందలికి సమానంగా వాలి ప్రేమని అందించారు. అటువంటి ప్రేమమూల్ని మళ్ళీ చూడలేము. నా వరకు నాకు, నా దైవం ఎవరంటే ముందు మాస్టరుగాలిని చెప్పి, తరవాతనే భాబాని చెప్పాను. పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగాల అనురూపము, ఆశీస్తులు ఎప్పటికిజలాగేకొనసాగాలని, ప్రార్థిస్తూ, వాలి కుటుంబమంతటికి కూడా హృదయపూర్వక నమస్కారములు తెలియజేసుకుంటున్నాను.

జై సాయి మాస్టర్!!

మాసపత్రమా?..... దైవతమా?

10వ పేజీ తరువాయి

అది మాత్రమే చాలదనీ, మనలోని దుర్గణాలను పోగొట్టుకోవాలని ఆయన బోధించేవారు. వాటిని పోగొట్టుకోవడానికి వివేకంతో ఆలోచించడం ముఖ్యమని చెప్పి ప్రతివిషయంలోను ఎలా ఆలోచించి ఆయా గుణాలను పోగొట్టుకోవచ్చే ఆయన వివరించి చెప్పేవారు. సామాన్యంగా ఇతరులెవరూ చెప్పని ఈ విషయం గూర్చి ప్రత్యేక శ్రద్ధ వహించేవారు. కారణం రాగదేవాదులను, అహంకార మమకారాలను పోగొట్టుకోనిదే ఇటు సామాజిక జీవనం గానీ, ఇటు ఆధ్యాత్మిక జీవనం గానీ సక్తమంగా వుండడం సాధ్యంగాదని ఆయన నొక్కి వక్కాణించారు. నేడు ఈ సాప్రదమమకారాదులు, అసూయాదుల పలననే సమాజం ఎంతగా అశాంతికి గురి అవుతున్నదో మనం ప్రత్యక్షంగా చూస్తున్నాము. ఇక వీటిని పోగొట్టుకోకుండా ఆధ్యాత్మికతలో ఎంతగా అబహ్వాది సాంధించినప్పటికీ అది అబహ్వాది ఏ విధంగానూ కాజాలదనీ, దానివలన రావణాది రాక్షసులవలెనే తమ శక్తిలతో, ఆధ్యాత్మికత పేరుతో సమాజాన్ని ఇంకా అశాంతికి గురి చేయడమే అవుతుందనీ, అందువలన సమాజ పతనం తప్పదని ఆయన చెప్పేవారు.

సామాజిక పరంగా గూడ
- సమాజం బాగుపడడానికి

అనేక సూచనలు అంచించారు. విద్యావ్యవస్థను మార్చాలని, ఉపాధి వ్యవస్థను మార్చాలని, దూరదర్శన్, పత్రికలు, సినిమాలు ఇప్పుడున్న వైపులని మార్చుకోవాలనీ, అవినీతికి అవకాశమివ్వకూడదనీ, ధర్మప్రబోధం చేయాలనీ చెప్పేవారు. కారణం అది అన్నింటికంటే శక్తివంతమైన ప్రచార సాధనాలు గనుక వాటిని సలయైన విధంగా ఉపయోగించుకుంటే సమాజం బాగుపడడానికి ఎంతో అవకాశముంటుందని చెప్పేవారు. ప్రతివారూ సాటివారిపట్లమానవత్వంతో ప్రవర్తించాలని, అందుకు 'సాటివారు మనకేబి చేయాలనుకుంటామో అది వారికి చేయాలి' అనే సూత్రాన్ని పొటిస్తే అందరూ సుఖశాంతులతో వుండవచ్చని ఆయన చెప్పేవారు.

ఇవనీ వాచా బోధించడము మాత్రమే గాక ఆయన అన్నింటినీ ఉత్తమంగా ఆచరించి చూపారు. సకల జీవులపట్ల ప్రేమ, శాంతము, కరుణ, దయ, క్షమ. మిన్ను విలగి మీద బిడ్డా మొక్కవోని దైర్యం, సాహసం, అకుంతత బీళ్ళ, విజ్ఞాన సంపద, భక్తి జ్ఞాన వైరాగ్యములు - ఇవనీ ఆయన సహజ గుణాలు. మానవత్వము, దైవతమూ మూర్తిభవించిన ఆయన పలపూర్ణ మానవుడుగాక మరేమిటి? అందుకే ఆయన అవతారపురుషుడు.

ఈ ఫిబ్రవరి తొమ్మిది 2011న, ఆయన చెప్పిన వాటిని గుర్తు తెచ్చుకుని ఆచరిస్తూ పలపూర్ణ మానవత్వాన్ని పొందడానికి ప్రయత్నం చేద్దాము. ●

పరిప్రశ్న

07వ పేజీ తరువాయి

వాటి కారకులనుకున్న వారిపట్ల భావాలు మారతాయి. ఈ మార్పు వారి ప్రతి కీయలను, వాటికి మూలమైన సంకల్పాలనూ మార్పు చేయిస్తుంది. ఉదాహరణకు విశ్వమంతా భగవంతుని రూపమన్న అవగాహనను నిత్య సత్సాంగత్యము, పూజ, ధ్యానము, సధ్యంథ పరసంతో దృఢం చేసుకుంటే, మనకు చెడు చేసేవాడు అజ్ఞానం వలన, మన బుణ్ణానుబంధం వలన అలా చేస్తున్నారని, ఆ రూపంలో మనమిబివరకు అజ్ఞానంలో చేసినదానికి ప్రతిపలం మనమే అనుభవిస్తున్నామని గుర్తుండి, యథార్థక్తి ఆ చెడును తప్పించుకోడానికి, ఆ వ్యక్తులను ప్రేమతో, అవగాహనతో సంస్కరించుకోడానికి యత్నిస్తాము. అయినా వారు చెడువేస్తే ఓర్పుతో, ప్రేమతో ఉండకుంటాము. భగవంతంలోని భిక్షుగీత యి తత్వాన్ని చక్కగా చిత్రిస్తుంది.

కనుక యి యోచనలోని భేదంవలన వస్తువుల, వ్యక్తులపట్ల మన భావాలు, దానిని బట్టి వాటిపట్ల మన ఆచరణ ఉంటాయి. ఇదే వ్యక్తుల మధ్య భేదానికి కారణం. ఈ జీవిత కార్యంలో జ్ఞానేంబ్రియాలన్నవి నిమిత్తమాత్రమైన పనిముట్టు మాత్రమే. యోచనాత్మకమైన మనస్సులో భేదాన్నినుసించి జ్ఞానేంబ్రియానుభవాల ప్రభావం ఇన్నంగా ఉంటుంది. ●

జై సాయి మాస్టర్!

శ్రీ ‘సాయిబాబా’ పెఠలకు విజ్ఞాప్తి

పూర్వ జ్యోతి మాస్టరుగాల దివ్య బోధనలను, వివిధ మహాత్మల గూల్చిన విషయ విశేషములు, ఇంకా ఇతరములైన ఎన్నో ఆధ్యాత్మిక, విజ్ఞాన విషయాలను పరించడం ద్వారా పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగాల సాన్మాద్యాన్ని అనుభవిస్తూ, ఆనందిస్తున్న ‘సాయిబాబా’ మాసపత్రిక పొతకులకు కృతజ్ఞతాపూర్వక నమస్కారములు.

పూజ్యశ్రీ భరద్వాజ మాస్టరుగాల 80వ జన్మదిన సందర్భంగా శ్రీ మాస్టరుగాలతో భక్తులకు గల అనుభవాలను అక్షోబరు 2017 సంచిక సుండీ ధారావాహికంగా ప్రచురిస్తున్నాము. కనుక పొతకులు పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగాలతో తమకుగల అనుభవాలను పత్రికకు పంపవలసినదిగా ప్రోథన.

అదే విధంగా శ్రీ సాయినాథునితో తమకుగల అనుభవాలను గూడా పంపవలసినదిగా ప్రోథన.

పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగాలతో గల అనుభవాలను ‘ఆచార్యుని అయ్యతలీలలు’ అను శేర్లికకు, శ్రీ సాయినాథునితో గల అనుభవాలను ‘ద్వారకామాయి అనుభవమండపము’ అను శేర్లికకు పంపగలరని మనవి.

ఇట్లు
ఎడిటర్.

SRI GURUPADUKA PUBLICATIONS,
C/O SRI MANGA BHARADWAJA TRUST,

Regd. Office: Bhakta Nivas, 12-1-170/46P, Hanuman Nagar, Jaipuri Colony, Nagole, Hyderabad - 68
Phone : +91 - 74160 41550

పీరమ్ పూజ్య ఆచార్య శ్రీ ఎక్కిరాల భూర్దాజ మాస్టరుగాలచే రచించబడిన అప్పార్ష ఆధ్యాత్మిక వైజ్ఞానిక గ్రంథములు

శ్రీ సాయి లీలామృతం-శ్రీ గురు చరిత్ర	450-00	ఇతర ప్రమరణలు
శ్రీ సాయిబాబా జీవిత చరిత్ర	90-00	
శ్రీ సాయి లీలామృతము	99-00	మహాత్మల ముద్దుబిడ్డడు
శ్రీ గురు చరిత్ర	99-00	ఆవధూత చివటం అమ్మ
శ్రీ సాయి సన్నిధి	120-00	శ్రీ సిద్ధారూఢ స్వామి చరిత్ర
శ్రీ సాయి మాస్టర్ ప్రవచనములు	125-00	శ్రీ సాయి మాస్టర్ స్పృతులు
శ్రీ సాయినాథ ప్రబోధమృతము	80-00	మరో నందదీపం
సాయినాథ పూజ	40-00	ఆచార్య అమృత లేఖావళి
సాయినాథ స్ఫవనమంజరి	10-00	భగవాన్ శ్రీ భరద్వాజ
శిరిడి ఆరతులు	15-00	బాలల శ్రీ సాయి లీలామృతము
సాయిబాబు సేవించడమేందుకు	10-00	మహాపురుషుడు
సత్కంగము-భజన	5-00	శ్రీ సాయి మాస్టర్ స్పృతులు (2)
శిరిడి క్లేత సందర్భనము	40-00	బాలల శ్రీ సాయి సన్నిధి
విజ్ఞాన వీచికలు	99-00	BOOKS IN ENGLISH
పరిప్రశ్న	99-00	
మతమేందుకు ?	50-00	Sai Baba the Master
ఏది నిజం ?	50-00	Sree Guru Charitra
ధ్యానయోగ సర్వస్యం	99-00	Supreme Master(Swami Samartha)
బుధ్భుద్ధాన హృదయం	49-00	Sai Baba of Shiridi and His Teachings
దత్తావతార మహాత్మ్యం	75-00	Life and Teachings of Hazarat Tajuddin Baba
సంపితాయన గురు ద్విసాహస్రి	128-00	Children's SaiBaba the Master
పురుషసూక్త రహస్యం	40-00	BOOKS IN OTHER LANGUAGES
సాయిసూక్తి-ఆచార్యవాణి	10-00	Sadguru Sai Baba(Hindi)
శ్రీ పాకలపాటి గురువుగారు	49-00	Sai Leelamrutham(Kannada)
అవధూత శ్రీ చీరాల స్వామి	49-00	Sai Baba Jeevitha Charitham(Malayalam)
అవధూత శ్రీ వెంకయ్యస్వామి	70-00	Sai Baba Leelamrutham(Tamil)
శ్రీ ఆనందమాయి అమ్మ	49-00	Sri Guru Charitra (Hindi)
టిబెట్ యోగి మిలారేపా చరిత్ర	80-00	Swami Samartha (Kannada)
శ్రీ హజరత్ తాజుద్దీన్ బాబా చరిత్ర	49-00	Sri Guru Charitra(Kannada)
స్వామి సమర్థ(అక్కలోటు స్వామి)	49-00	Shiridi Aarathi(Tamil)
మనము-మన సంస్కృతి	70-00	Stavana Manjari(Tamil)
		Tibet Yogi Milarepa Jeevitha Charitra(kannada)
		Sri Sainath Prabodhamruthamu (Kannada)

SRI GURUPADUKA PUBLICATIONS, c/o SRI MANGA BHARADWAJA TRUST,

Regd. Office: Bhakta Nivas, 12-1-170/46P, Hanuman Nagar, Jaipuri Colony, Nagole, Hyderabad - 68

Phone : +91 - 74160 41550

Branch Office: Kondaiah Bunk Street, Kothapet, Ongole, Prakasam Dt., Andhra Pradesh.

Phone: 08592 233271

Send DD in favour of "Sri Manga Bharadwaja Trust(Publications)", payable at Hyderabad or Ongole.

మనము - మన సంస్కృతి

పూజ్య ఆచార్య శ్రీ ఎక్కిరాల భరద్వాజ

Date of Publication: 21st of each month. Permitted to post: 23rd, 24th, 25th and 26th of each month.
Edited, Printed and Published by Dr. R.S. Sasidhar, Ph.D. trustee of Sri Manga Bharadwaja Trust,
Ongole - 523002. Postal Registration Number : Prakasam/16/2021-2023, Regd.No. 37926/83.

శ్రీ రామకృష్ణ పరమహంస జయంతి (18-02-2022)